

A tó vizébe dobott kő hullámai

A misszió fogalma az evangélium és a keresztény hit terjesztését jelöli, de minden vallásban fellelhető. A különféle vallások hívei között gyakran harc folyik – Isten nevében. 4-5. oldal

E-lelkész az okos egyházban

Azt gondolnánk, hogy egy élő közvetítés első sorban a technikai eszköztől függ. Bár fontos a hang és a kép, azért mégsem ezen múlik egy élőben közvetített istentisztelet sikere. 11. oldal

Az Úr harcol értetek – Interjú Rácz Ervinnel

Nem megszokott időket élünk. A közös imádkozás egyre inkább kivitelezhetetlen, a prédikációk nyújtotta vigasztorzsák egyre nehezebben jutnak el a rájuk vágyó szívekhez. 12. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2020. MÁJUS • 31. évf. 9-10. szám • Ingyenes

Szappantól a koronáig és vissza

Napjaink rettegett vírusa elektronmikroszkópos képe alapján kapta nevét. A napkorongnak látszó testből fehérjetüskék törnek elő, mintegy királyi gazdagon díszített koronára emlékeztetően. Hét, emberre támadó koronavírust ismernek az orvosok, ebből három halálos is lehet. Sok rejtelem fonódik köréjük, de az mindenképpen megdönthetetlen, hogy a higiéniai előírások betartása elengedhetetlen.

Hangsúlyozom, nemcsak a testi, hanem a kevésbé emlegetett lelki higiénia is lényeges. Sőt, megkockáztatom azt is állítani, hogy a kiegyensúlyozott lelkiületű ember vigyáz helyesen testére, és így lesz ideális a lélek-test-szellem nagyobb védettsége.

Jób érdekesen szólal meg. „Ha tehát bűnös vagyok, minek fárasszam magam hiába? Ha hóban mosakodnám is, ha lúggal tisztítanám is kezemet, akkor is sárba taszíthatok, még ruháim is utálnának engem.” Jób 9,29-31 A panaszkodó mindent feladni kész állapotában arról szól, hogy a rágalom alatt teljesen összetört. Maradék ereje is elhagyta, de nem is fárad semmiért, mert kilátástalan előtte az eredmény, így a jövője is. Lélekben elkeseredve, tudatilag beszűkülve nem lát megoldást. Elszennyeződött a lelke szemlencséje, elvesztette a belső látást. Ez a lelkiállapot azonnal jelentkezik a testére vonatkozólag is. (folytatás a 2. oldalon)

Tavasz a vírus idején

Az év szava 2020-ban, már most tudni, a koronavírus lesz. A járvány heteken belül megváltoztatta az életünket.

A gyorsuló időben ész nélkül rohant az ember, ennek ellenére képtelen volt végére érni feladatainak és a nap végén fáradtan és elégedetlenül dőlt ágyba. Ennek a globális rohanásnak intett megállást a Teremtő.

Ha úgy tetszik, kényszerpihenőt, karantént rendelt. Rátékintünk a határidőnaplóra és az üresen bámul vissza ránk. Vár a kert, vár a család, vár az imádság, egy ki tudja, mennyi időt jelentő szombatév, amelyben egy kicsit belegondolhatunk abba, hogy a mi Urunk nem várt tovább ránk, hanem Ő maga kezdeményezett és lépett a fékre. Mi pedig csak bámulunk, figyeljük a megállt világot és benne saját magunkat. Idő kell, míg megértjük mindezt. A miértet és a hogyan továbbot.

Olofsson Károly Placid atya tíz évet raboskodott a Gulagon. A túlélés érdekében négy pontból álló intelmet fogalmazott meg. Intelmeit a saját életünkre is érdemes alkalmaznunk: 1) A szenvedést nem szabad dramatizálni! Nem szabad panaszkodni és elégedetlenkedni, mert attól gyengébb lesz az ember. 2) Meg kell tanulni észrevenni az élet apró örömeit, amelyek éltető erőként hatnak ránk. 3) Az adott helyzetben meg kell mutatni, hogy én is vagyok valaki. Az adott helyzetben mindig meg lehet, sőt meg is kell az embernek mutatnia, cselekvéssel bizonyítania, hogy ő maga értékes! 4) Akinek van Istenbe vetett hite, van ki-be kapaszkodjon. Mi hívők, ha a Jóistenbe kapaszkodunk, rájövünk, hogy Ő is akarja túlélésünket.

FÁBIÁN TIBOR

www.facebook.com/harangszo

Szappantól a koronáig és vissza

(folytatás az 1. oldalról)

Jeremiás megörökíti a választottak ítéletes romlását. A próféta ezt írja: „Még ha lúgban mosakszol is, és a szappant pazarolod magadra: bűnöd akkor is szenny marad előtte.” Jer 2,22

A nép megpróbálja kozmetikázni a förtelen valóságát. Az erőlködő gonosz még képes hazudni, de már elmarad a testi higiénia és az áldozathozatal legcsekélyebb szándéka. A beteg ember egyre mélyebbre fúrja magát a test szennyében és a lélek fertőjében.

A Jelenések könyve nem szépíti a helyzetet. „Feltűnt egy másik jel is az égen: íme egy hatalmas tűzvörös sárkány, amelynek hét feje és tíz szarva volt, és a hét fején hét korona... És a sárkány odaállt a szülni készülő asszony elé, hogy amikor megszülte, felfalja gyermekét.” Jel 12,3-5

Ez a kozmikus kép jelképe az Isten ellen működő egyáltalán nem elhanyagolható erőnek, amely koronával érkezik rettenetes halálveszéllyel.

A szülő asszony az egyházat jelenti, amely az élő gyermekre, azaz Krisztusra épül. A modern fenevadak erre törnek, amikor az egyház hitelére és tekintélyére törnek, amikor Júdásként meglopják a lelki kincseket és az anyagi javakat.

Krisztus keresztfáját nemcsak Jeruzsálemben faragták, hanem itt is, ahol lelkész, presbiter, egyházi alkalmazott visszaél a reá bízott javakkal. Ebben a közegben születnek a vírusok, baktériumok vagy szebbnél szebb nevet viselő élősködők.

Kezünket nem moshatjuk, mint Pilátus tette. Viszont megalázódunk, amikor egyre többet tanítanak a kézmosás szükségességére és kihagyhatatlanságára. Visszakényszerülünk a gyermekkorba, amikor szülői szigorral együtt is kijátszottuk a tisztálkodás alkalmait. Vissza kell mennünk ifjúkorunkba, amikor a templomkerülést hazugsággal fedtük el. Vissza azokhoz a helyzetekhez, amikor szennyeztük életünket, melegágyat készítve a fertőknek.

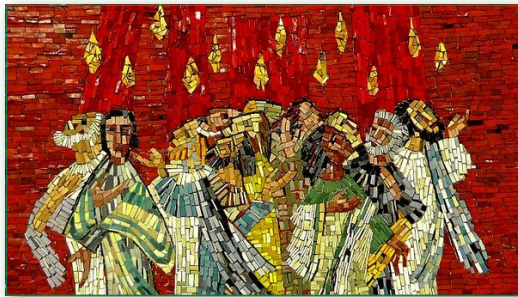
Isten most is segítségre kész. „Ezek után láttam, hogy egy másik angyal leszállt a mennyből: nagy hatalma volt, és dicsősége beraogyogta a földet. És ezt kiáltotta erős hangon: Elesett, elesett a nagy Babilon, amely ördögök lakhelyévé lett...” Jel 18,1-2

Új babilonok, diktatúrák, ördögi fészkek, vírustelepek épülni fognak, de ítélet alatt vannak, mert Krisztus Jézus győzött! Jó nekünk, ha az Ő vérében megtisztított lélekkel és testtel szolgáljuk hatalmát, amely már mára nyugalmat és békét képes hozni számunkra e felzaklatott világban.

CSÚRY ISTVÁN

Kiküldve

„Miután összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett és a betegségek gyógyítására. Azután elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsanak. Ezt mondta nekik: Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, második ruhátok se legyen! Amikor betértek egy házba, maradjatok ott, és onnan induljatok tovább!” Lk 9,1-4.

Nagy dolog az, amikor a tanítvány küldetésben járhat. Ki az, aki kiküldi őket? Egyszerű szóval azt mondhatnánk: a Mester. Nem akármilyen mesterük van, nem egy akármilyen rabbi küldi ki az ő tanítványait, hanem Isten csodálatos országának királya küldi ki az ő szolgálóit, hogy országát, ennek valóságát hirdessék. Ez az ország létezik. Ez az ország itt van közöttetek, ez az ország itt épül a ti szívetekben.

A FELHATALMAZÓ HŰSÉG

Nem arra küldi ki őket, hogy templomokat építsenek. Nem arra küldi ki őket, hogy valamit felújítsanak. Sokszor úgy gondoljuk, hogy a lelkipásztornak, presbitériumnak ez a fő dolga: valamit újjá tenni, megszüpíteni. Végezzük, mert ez is hozzátartozik a mi küldetésben járó életünkhöz, egyik része annak, de nem ez a fő. A legfontosabb az, hogy Arra figyeljünk, Aki a Fő. Amit Ő mond, azt tegyük.

Erre nézve tagolódik be minden, és erre néz az is, amikor az istentisztelet végzése céljából egy templomot vagy annak környékét otthonossá tesszük. Amikor a parókiát vagy a templom körüli kerítést újíttuk, ez is arra tekintsen, hogy nekünk küldő Urunk van. Nem akárhogyan járhatunk, szolgálhatunk, csakis hűségesen!

Ebbe a világba hogyan küldi ki őket? Nem külsőségekben tűnnek ki, nem külső módon ruházza fel őket.

Sokszor itt tévedtünk annyiszor az egyháztörténelem és a világtörténelem folyamán. Isten szolgálóit annyiszor a külsejük után ítéljük meg, vagy az után, hogyan mosolyog, vagy hogyan nem mosolyog, hogyan jár, milyen a ruhája, hogyan beszél és a többi. Nem ezekkel ruházza fel Jézus a kiküldött tizenkettőt, hanem hatalmat és erőt ad nekik az

ördögökön, s hogy betegeket gyógyítsanak. Máté evangéliumából azt is halljuk, hogy tisztítsák meg a leprásokat, üzzék ki az ördögöket. Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!

A GAZDAGSÁG ÉRTÉKE

Az a szeretet gazdagsága, hogy észrevevessük a beteget, a nyomorultat, az ördögtől kínzottat, aki szembe jön velünk. Éppen a gadarénusok földjén tapasztaltak után hívja, gyűjti össze maga köré Jézus a tizenkettőt. Akkor, amikor Jézust kiutasítják a gadarénusok, a disznók számukra becsesebbek voltak, amelyeket légiónyi ördög a tengerbe veszejtett. Azokat jobban sajnálták, mint hogy örültek volna annak a meggyógyított embernek, aki ott ül Jézus lábánál. Fel van öltözve, már nem ruhátlan. Bár tudnánk örülni annak a kapott, létező, szerény öltözetnek!

Mi sokszor az igényeket nagyon felélelő szíveket. Közben Isten már készítgeti a szerény, egyszerű emberekkel való találkozásban a lehetőségét, hogy mondjuk tovább: „Tudod, én olyan hálás vagyok, hogy veled találkozhattam. Én már gazdagabb vagyok veled.” Ez az a gazdagság, ez az a ruházat, ez a Krisztus ruhája. Így öltözzük fel az Úr Jézus Krisztust, ez jellemezze a tanítványokat!

GONDTALAN BIZALOM

Néhány igaz tanács a sorok között olvasva Isten Szentlelke által: se nem zaklatottan – jaj, mi lesz az úton –, se nem idegesen – ró-lunk ki fog majd gondoskodni, és mi lesz majd holnap?!

Ugyanazt végezhetik, amit Jézus végzett. Jézus is az Isten országának evangéliumát hirdette. Hirdeti az örömhírt a szegényeknek, betegeket gyógyít, ördögöket űz, ebbe avatja be őket is. Áldásokban részesülnek, és menyeyei kincseknek postásai lehetnek. Amit kaptak, azt adják tovább.

Milyen garanciát kapnak? Amint Jézus mondja: annak ellenére, hogy nem lesz gazdag erszény és ruhatár, hiányt nem fognak szenvedni.

Legyenek megelégedettek, és gondtalan bizalommal végezzék a munkájukat! Az, Aki mondja, hogy velük lesz végig az úton, előttük jár. Ő készítgeti az utat. Legyünk megelégedettek azzal, amink van! Nagyon sok lelki nyomorúság, belebetegedett állapot oka a hátatlanság s a keserű irigység.

Hálaadásra, öröme serkent bennünket Urunk. Amint Ő kiküldi ezeket a tanítványokat, hogy Krisztus gazdagságát osszák tovább, úgy kapcsoljon minket is ebbe a munkába Szentlelke által!

SEBESTYÉN LÁSZLÓ EDE

Só és világosság

„Ti vagytok a föld sója... Ti vagytok a világ világossága...” Mt 5,13-14

A perzsák az őszibarack ősét arra használták, hogy a levéllel bekenjék a nyilak hegyét, így gyilkolták halomra ellenségeiket. Sok nemesítés után átalakult, megváltozott az őszibarack természete, tulajdonsága. Mérgezőből ehető gyümölcs lett.

Az emberi természetet is lehet nemesíteni, de a saját erőnkéből azt nem tudjuk elérni, hogy Isten szerinti életünk legyen. Tele vagyunk mi is méreggel. Megmérgezzük egymást szeretetlenségünkkel, irigységünkkel, bűneinkkel, így ártalmára vagyunk egymásnak. De Isten Szentlelke és igéje elvégzi bennünk, hogy ne mérgező, hanem ehető gyümölcsök legyünk.

JÓTÉKONY HATÁS

Az ige Jézus Krisztus hegyi beszédéből való (Mt 5-7). A hegyi beszéd legelején a boldogmondások vannak, ezekből megtudjuk, milyennek kell lennünk Jézus mai tanítványaként.

Igen ám, de nem élhetünk öncélúan, önző módon. A világra – amelyben élünk – jótekonny hatást kell kifejtenünk.

Jézus egyszerű embereket nevez a föld sójának és a világ világosságának.

A só és a világosság mindenki életében fontos. A sót a mindennapi étkezésben használjuk, és amikor eljön az este, világot (vilányt) gyújtunk.

Plinius (római író) mondta, hogy nincs fontosabb a „sónál és a napfénynél” (sale et sole).

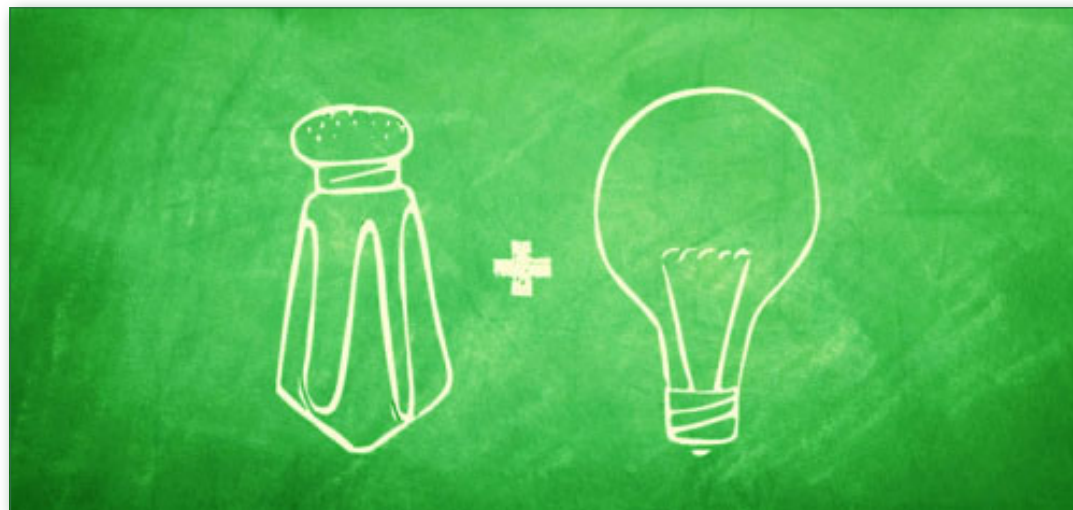
E két hasonlatban, amit Jézus mond a mai igénkben, a „föld”-ről és a „világ”-ról van szó. A föld és a világ romlott, sötét. Kül-ső hatás nélkül egyre romlottabbá és sötétebbé válik. Ezért mondja Jézus, hogy a tanítványok azok, akik ezt az erkölcsi romlást, mint só, megállíthatják vagy feltartóztathatják.

Ti vagytok a föld sója – mondja Jézus, vagy ahogy az ősi szövegben olvassuk: „Ti vagytok a só a föld számára.”

Ám, ha a só elveszti az ízét, már nem jó semmire. Miről is van szó. Hiszen a só, a nátrium-klorid igen stabil vegyület. De bizonyos anyagokkal szennyeződve hasznavehetetlené válik.

CSAK SHOW?!

Jézus idejében a sót a Holt-tenger vidékéről hordták. Ez egy fehér por volt, melyben nátrium-klorid is volt, mint feloldható anyag. S amikor a só feloldódott, visszamaradt a fehér por, mely olybá tűnhetett, mint a só, s annak

is hívták, de már elvesztette az eredeti ízét, hatását. Olyan volt, mint az út pora.

Ha a világ beszenyvez bennünket, ha megfertőz bennünket, hamar „kioldódik” belőlünk mindaz, ami szép és jó és Isten szerinti, s iztelenné, használhatatlanná válunk.

Ez azt is jelenti, hogy ha mi keresztyének hasonulunk a világhoz, akkor Isten nem tud használni bennünket. Akkor az ember megérett arra, hogy kidobják, mint a sót, mely ízét veszítette és csak annak látszik, de nem az. Vannak emberek, akik csak mondják, csak a szájukkal vallják, hogy igazi Krisztuskövetők, de nem látszik meg az életükön. (Mit használ keresztyénségem, ha nem aszerint élek? 432. ének).

A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Azt is mondja Jézus, hogy „ti vagytok a világ világossága”. Ám felhívja a figyelmünket a jó cselekedetekre.

„...Lássák a ti jó cselekedeteiteket, dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”.

Jó cselekedetek – ezeket az ember szeretetből teszi a másikért.

Éppen manapság... Orvosok, ápolók, diakónusok, szeretetszolgák, akik az elesetteket, öregeket gondozzák és ellátják. Milyen szép feladat ez!

Jézus arra is felhívja a figyelmünket, hogy „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt...”

A Krisztus fényét kell árasztanunk. Helyen épült, fényárban úszó város kell hogy legyen az egyház. Az Isten szolgája, Jézus Krisztus tanítványa világító fáklya kell hogy legyen. Mindig az evangéliumot, az örömezenetet kell hogy hirdesse, mert akkor világít a legjobban.

Ezt azonban csak akkor tudjuk megtenni, ha naponta Jézus Krisztusnak a világosságában vagyunk. Ha naponta az Ő nevében imádkozunk édes Atyánkhoz és Őtöle tanulunk a Bibliát tanulmányozva.

Jézus hasonlataiban, az eredeti szövegben nagyon hangsúlyos a „ti” személyes névmás. Ez valahogy így érthető: „ti és csakis ti” vagytok a föld sója és a világ világossága. Maradjatok is azok! Ne romoljon meg az életetek! Ne engedjétek, hogy a bűn, a megalkuvás, a hanyagság és a félelem elhomályosítsa a fényeteket!

Ti!

Testvéreim, soha ne feledjétek el, hogy nem vagyunk sem tehetetlenek, sem erőtlének! Hiszen nekünk Krisztusunk van, akinek adott minden hatalom mennyen és földön.

A só és a világosság jellemzője: önmagából ad vagy önmagát árasztja. Jézus tanítványainak az a dolguk, hogy az evangéliumot terjesszék, és a világban jótekonny szociális munkát végezzenek.

A Krisztus tanítványának gátat kell vetnie minden züllésnek, romlásnak, pusztításnak. Ezt pedig úgy tehetjük meg, ha mint a sónak a húsba, nekünk is bele kell dörzsölnöknünk a társadalomba, hogy megakadályozzuk annak romlását.

A só mar. Sokszor éppen ezt vetik a szemünkre. De Jézus azt mondta, hogy a föld sója vagyunk. Igaz, hogy sokszor kellemetlenül mar az ige, amikor rámutat egy-egy bűnre, de csak ebből lesz gyógyulás és megmaradás. A sebek behegednek és az ember élővé válik.

Nem „mézes csuprok” vagyunk. Sokan ezt szeretnék. Csak a szerető Istenről beszélj! Cukrozz, adj édeset ennek a világnak – mondják, s közben így kárhozik el a világ, mert nem hall Isten ítéletéről.

Aztán, miután a só már belemart az emberbe, lehet beszélni a bűnbánatról és bűnbocsánatról, melyet édes Atyánk megad mindazoknak, akik hisznek Jézus Krisztus üdvözítő kereszthalálában.

Csakis így lehet ízesíteni és világítani e gonosz és megromlott világban!

Nem akarsz te is só és világosság lenni?

Misszió, mint a tó vizébe dobott kő hullámai

A misszió szó jelentése: küldés, küldetés. Bár a misszió elsősorban keresztény fogalom, amely az evangélium és a keresztény hit terjesztését jelöli (hittérítés), minden vallásban megtalálható. A különféle vallások hívei között gyakran harc folyik – Isten nevében.

Izrael Isten választott népeként élt a népek között, de az a gondolat, hogy a zsidóság a környező népekhez is küldetett, csak a babiloni fogságban fogalmazódott meg.

A végső időkben Isten szent hegyéhez, a jeruzsálemi templomhegyhez zárandokolnak majd a népek (Ézs 2,3). Az Ószövetségben nincs is kifejezett parancs, amely által Isten elküldené népének fiait a környező népekhez a térítés szándékával.

Jónás nem azért megy derekát beadva végül mégiscsak Ninivébe, hogy az üdvösséget hirdesse, hanem hogy a pogányok pusztulását jövendölje meg, ám az nagy-nagy szívfájdalmára elmarad.

Izrael más népekhez való viszonya máig ellenséges maradt. A környező népek mindig vetélytársként viselkedtek, akiket maga Isten hozott Izrael látókörébe. Ábrahám kiválasztása és elhívása közvetlenül a bábéli események után történik, mintegy kifejezve, hogy amit Babelben nem tudtak erővel és emberi akarattal elérni, azt Isten újrakezdi Ábrahámmal kötött szövetségében.

A kiválasztás feszültsége végig kísértette a népet. Izrael Istene választott népének körében van jelen, ami az elkülönülés gondolatát a bezártság magatartásává mélyítette.

De Izrael Istene az egész világ Istene is! A pogányokból is lehettek zsidók: prozeliták (csatlakozók, akiktől csak bizonyos vallási gyakorlatokat kívántak meg), vagy teljes értékű zsidók, akiket körülmetélkedéssel, áldozati és egyéb rítusok elvégzésével fogadtak be.

A tulajdonképpeni misszionáló erő tehát maga a Tóra volt, aminek megtartása az egy igaz Isten oltalmába vonta az embert.

JÉZUSI MISSZIÓ

Jézus odafordult a pogány kánaáni asszonyhoz (Mt 15,28), nem kerülte el Samária vidékét (Jn 4,36), életét az egész világért adta (Mt 26,28), tanítványait pedig mindig emlékeztette a missziói munka fontosságára (Mt 24,14).

Kezdetben a tanítványok a Jézus feltámaszásáról szóló örömhírt még zsidó testvéreikkel sem közölték, Izrael területén kívülre pedig egyáltalán nem merészkedtek (Mt 10,6). Fokozatosan értették meg, hogy Jézus missziói parancsa az egész világra értendő.

Az apostoli időkben éppen ezért még nem volt különbség a bel- és a külmisszió között.

Kr. u. 70-ben, a templom lerombolásával azonban alapvetően változott meg a helyzet.

A zsidók szigorú eljárásához képest a keresztyének szinte fenntartások nélkül (legalábbis jóval lazábban) befogadták a megtérőket. A legnagyobb különbség abban volt, hogy a pogányok megtérését ők nem a végidőkbe helyezték.

Jeruzsálemben a zsidóból lett keresztyének nem örültek Kornéliusz római százados megtérésének, sem annak, hogy Péter apostol körülméletlenekhez ment és az elkülönülés helyett egy asztalnál étkezett a pogányokból lett keresztyénekkal (Gal 2).

Az antiókhiai keresztyének az effajta befelé fordulás helyett Barnabást és Pált kifejezetten azért küldik a környező településekre, hogy minél többekhez elérjen az örömhír: először a zsidókhoz, majd a görögökhöz.

AKIK EGYBEN TARTJÁK A VILÁGOT

A keresztyének pogányok között kibontakozó missziója hamar feltűnővé vált. Mindenben különböztek a megszokottól és attól, amit a pogány világ korábban megismert a zsidók szektáiról.

A keresztyének nem politikai, hanem társadalmi változást hoztak a görög-római kultúrába. Jól látszik ez a korabeli őket érő bírálatokból. Tertullianus egyházatya szerint Kr. u. 200 körül Karthágó városának lakói a „harmadik fajként” tekintettek rájuk: a görög-római és a zsidó kultúra után. Úgy tartották róluk, hogy szeretetük és szolgálatuk révén a keresztyének tartják egyben a világot.

Missziójuk nem egy elérhetetlen utópia hirdetése volt, hanem a Jézus szerinti élet-szolgálat. Bennük tovább folytatódott a Jézus megkeresztelésekor elhangzó sime-

oni prófécia: jelként adattak a pogányok számára.

A keresztyének először a judaizmushoz álltak közelebb tanításban és szokásokban egyaránt, de az idő múlásával és a pogányokból lett keresztyének számának növekedésével a görög kultúra és filozófia egyre nagyobb tért nyert. Az emberi alakban megjelenő Isten, az üdv-áldozat fogalma, a feltámadás vagy az új élet gondolata sokkal közelebb állt a görög-római műveltséghez, mint a zsidó hitvilághoz.

Fenn is állt a veszélye annak, hogy a keresztyénség belesimul a többi vallás alkotta színes palettába, és egy lesz a többi közül. A korszellem szintén a vallási keveredést (szinkretizmus) segítette elő.

A keresztyén misszió nagy hatást gyakorolt a filozófiára és a birodalomra magára. A misszió azonban nemcsak nyugatra, de keletre is eljutott. A keleti nyitás eredménye lett a kopt, a szír, az örmény vagy az etióp keresztyén egyházak megalakulása. Viszont ezeken a területeken nem érezte hatását a konstantini fordulat (Nagy Konstantin császár 313-ban szavatolja a keresztyének szabad vallásgyakorlását), minek következtében nem tudtak megerősödni a helyi egyházak. Ennek ellenére máig fennmaradtak!

KELETI ÉS NYUGATI MISSZIÓ

A keleti egyház missziója határozottan egyházközpontú volt és a mai napig az is maradt: az egyházban lenni annyit tesz, mint Isten országában lenni. Az egyház tehát célja és nem eszköze a misszióknak! A liturgia és az istentiszteleti közösség biznyságtévő, missziós közösség. Nincs hát szükség másfajta térítésre.

A birodalom nyugati felében élő kereszténység már az 1054-es nagy egyházszakadás előtt elkülönült a keletitől. A gondolkodásbeli különbségeket híven bemutatja a karthágói Augustinus és az ír Pelagius vitája az 5. században. Szűk 300 év latin hatás meghozta az eredményét: máshová kerültek a súlypontok.

CSELEKEDETEK VAGY HIT?

A keleti hangsúllyal szemben (Krisztus az emberiség megváltója) Pelagius Krisztusban a tanítómestert látta, akinek követése az üdvösség felé vezeti az embert (aktív hozzájárulás az üdvösséghez).

Augustinus Pál apostol tanításán szilárdan állva Pelagiuszal szemben a hit általi megigazulást tanította. Miképpen juthat az ember üdvösségre? Egyedül a Krisztus helyettes áldozatában való hit által! Jézus helyes követése csak következménye lehet az ember üdvösség-tudatának, előfeltétele nem.

312-ben Caecilianust választották Kartágó püspökévé, aki a diocletianusi keresztényüldözés során traditor lett, vagyis önként átadta a hatóságoknak a Biblia példányait.

Tertullianus egyházatya tanítása szerint a hét főbűn egyike a hamis bizonyágtétel, ezért sokan megbocsáthatatlan bűnnek tekintették korábbi tettét és nem fogadták el püspökké szentelését.

Augustinus szerint az egyházban levők mind bűnösök, Krisztus a visszatérőkért is meghalt. Magyarázata szerint az egyház egy olyan mentőhajó, melyen minden fuldoklónak van helye.

Nagy Konstantin császár Caecilianust ismerte el törvényes püspöknek, majd Miltiádész pápa a galliai és az itáliai püspökkel zsinatot tartott, s az Caecilianust az ellene emelt vádak alól felmentette.

Ezzel elindult a tekintély és a szentség intézményesítése az egyházban. Bonifác pápa 1302-ben az Unam Sanctam kezdetű bullájában már tanítási rangra emelte: az egyházon kívül nincs üdvösség. Ettől kezdve az egyház elkezdte még eltökéltebben betereni az embereket a megmentő-hajóba.

A VILÁGOT MEGHÓDÍTÓ MISSZIÓ

A nagy földrajzi felfedezések idején a gyarmatosítási politika és a hitleterjesztés összefonódott. Az új világ püspökei azonban nem voltak közvetlen kapcsolatban a pápával, királyi jóváhagyásra volt szükség a pápai döntések alkalmazásához az új világban.

1622-ben létrehozták a hit terjesztésének szent kongregációját, mely a keresztyén misszióért volt felelős a meghódított területeken.

A katolikus misszió bázisát a kolostorok és a szerzetesek adták. Missziói központként működve már századokkal korábban a műveltség és a civilizáció terjesztői lettek.

Szervezett közösségükben a rend és a fegyelem az Isten országának vágyát keltette fel az európai emberekben.

Példaképek voltak a világiak számára, különösen a parasztokra gyakoroltak maradandó hatást, de az új világban rettegtek őket a leigázott népek. Európában az államtól függetlenül működtek, a tengerentúlon viszont a gyarmatosítók érdekeit szem előtt tartva viselkedtek.

MISSZIÓS TÉTLENSÉG „GYÜMÖLCSE”

A protestáns egyházak részéről az első 200 évben kevés missziós kezdeményezés történt. Ennek oka nemcsak az volt, hogy a protes-

táns államoknak sokáig nem voltak megtérítendő gyarmati területeik, de a reformáció jellegéből is fakadt a missziós tétlenség.

A reformáció egyházai a római vallás megújításáért jöttek létre. Minden erejüket és igyekezetüket az egyház megreformálására fordították. A vesztfáliai béke megkötéséig (1648) a protestáns fejedelmek védekeztek, nem volt erőforrás a misszióra. Egyedüli térítési eredményük a svédeknek volt, akik a 16. században a lappokat térítették meg a keresztyén hitre.

A protestáns egyházakból hiányzott a szerzetesség is, az a missziói tapasztalat, amely előnyt teremtett a római egyház számára e téren.

Egyedül az anabaptisták (újrakeresztelők) mozgalma tekintett elsődleges feladatként a missziói parancsra. Az egyetemes papság elvének radikális értelmezését követve nem fogadtak el semmiféle tisztséget, sőt még a római keresztséget is érvénytelennek tekintették (szemben a többi protestáns irányzattal, amelyek szerint a római egyház eltávolításában is magán hordozza az igazi egyház jegyeit) és újrakeresztelték a közjük térteket. Innen ered megnevezésük is.

A protestáns misszió éppen ezért jóval a reformáció után, már a felvilágosodás korában kezdett kibontakozni. Luther az egyház misszióját még az evangélium tiszta hirdetésében látta megvalósulni, amely, mint a tőba dobott kő hullámai: messzi partokig elterjed.

ÖNZŐ MISSZIÓ

A 19. században mindennél átfogóbb missziós tevékenység folyt, de ekkor már mindenki magának misszionált! Protestáns oldalon megjelentek az önálló missziós társaságok, s ezek időnként szélsőséges vetélkedésbe és ellenségeskedésbe keveredtek a katolikus misszióval.

A 20. század eleje óta az evangéliumi és pünkösdi egyházak világszerte hoznak létre gyorsan növekvő mozgalmakat. Az evangélizálásra nagy hangsúlyt fektető Jehova Tanúi, az Utolsó Napok Szentjei és az adventisták is jelentős növekedést mutattak fel az elmúlt 100-150 évben.

A keresztyén népesség előreláthatóan 2050-re meghaladja majd a 3 milliárdot, ennek ellenére a nyugati világban fokozatosan csökken a keresztyének aránya és a magukat még keresztyénnek vallók között is nagy fokú az elvilágiasodás.

Krisztust elvinni a föld végső határáig! – ez volt a modern misszió víziója a 19. és 20. század fordulóján. Miért nem sikerült mégsem? Talán azért, mert egyre jobban kimaradt mindaz, ami Jézus mellé vonzotta az embereket!

Az a közösség, melynek közepén nem Jézus van, elveszíti magához vonzó erejét. Az ökumenikus misszió erre a gondolatra épül: az eltérő nézeteik ellenére is vállalják egymást, mert a Krisztushoz való kapcsolódás felülemel a különbségeken. Jó példa erre az egyetemes imahetek sikere!

„A teremtő, szabadító, szerető Isten nem vírushordozó” Hogyan reagál a hívő ember a világjárványra?

A világjárvány terjedése az egyházak számára is kihívást jelent. A hívek egészségének megóvása érdekében a megszokott templomi istentiszteleteket és gyülekezeti alkalmakat felfüggesztették. A világhálós szolgálat vette át ezek helyét. Számos lelkipásztor próbálta meg ilyen módon folytatni szolgálatát, elérni gyülekezeti tagságát és bárki másét. Élő vagy felvételről közölt igehirdetések, áhítatok, igeversek jellemzik ezt az internetes jelenlétet.

Az egyház szolgálatának megjelenítésében a közmédia is nagy segítséget nyújtott. A Kossuth rádió és a Duna tv a szokásosnál jóval több istentiszteletet közvetített.

A VÁLASZOKRA VÁRNI KELL

Ami az egyházi közéletet jellemzi, számos lelkipásztor nyilvánult meg a kialakult helyzetről, megpróbálva a világi hatóságok álláspontja mellé a lelki biztatás üzenetét és felsorakoztatni.

Balog Zoltán lelkipásztor, a magyarországi emberi erőforrások minisztériumának korábbi vezetője a többi között a miertre kereste a választ: Ki tudná megmondani, s főként ki tudná minden emberre érvényesen megmondani, hogy ez a csapás – amit a vírus és az azt kísérő intézkedések jelentenek – MIÉRT történik. Mi az oka, és mindeneke előtt mi a célja saját életünkben személyesen és a közösségünkre (keresztényekre, magyarokra, európaiakra, az emberiségre) nézve? S mindeneke előtt mi a célja velünk és másokkal „a minden jó forrásának, a szeretet és a kegyelem Istenének” (így nevezzük őt, amikor áldást mondunk) ezekben a történetekben?

A válaszokra tudni kell várni. Nem azonnal jönnek. A frappáns, azonnali, ellentmondást nem tűrő kinyilatkoztatásoknak nincs

most helyük. Keresd inkább azokat a válaszokat, melyek mélyebben és magasabban vannak!

A közösségi médiában megjelent állásfoglalás az emberi kapcsolatokra is kitér, de abban azért bizonyosak lehetünk, hogy ilyen helyzetekben nem távolodnunk kell egymástól, hanem közelednünk egymáshoz és Hozzá.

Ne engedjük el egymás kezét, akkor sem, ha most nem tudjuk szemtől szemben megszorítani, megsimogatni. Hanem teremtsünk helyet, adjuk vissza a helyet lelkünkben, életünkben a másik embernek. Imádkozzunk egymásért, különösen azokért, akik veszélyben vannak.

Így is át lehet élni a közösséget, az összetartozást. Fedezzük fel (újra) a másik emberért mondott imádság erejét! Ne engedjük szétesni, szétfolyni a kényszerű szabadidőt, amelyet „ajándékba” kaptunk! Használjuk egymásért és magunkért!

Keressük Isten akaratát, ha kell, mások helyett is! Keressük együtt, a fizikai távolsá-

got lélekben legyőzve! A teremtő, szabadító, szerető Isten nem vírushordozó. Minél közelebb vagy hozzá, annál közelebb vagy magadhoz és az embertársadhoz.

ÉN VÁLTOZOM, NEM A KARANTÉN

Bedekovics Péter lelkipásztor a várakozásról beszél, méghozzá egy olyan helyről, amelyre nagyon sokan figyelnek mostanság, a budapesti Szent László Kórházban töltött karanténjából:

A karanténban várakozás egy furcsa, új élmény. Nem vegytiszta. De talán egyik várakozás sem az!

Négy nap a Szent László Kórházban. Maszkban. A szobából nem lehet kimenni, és kintről csak akkor lépnek be, ha létfontosságú: lázat mérni, gyógyszert, ételt hozni, vizitálni.

Teljes védőfelszerelésben. Az első nap arról szól, hogy várakozom az eredményeimre. Aggodalommal teli órák. A második nap a szobatársam eredményére való várakozásról szól.

Bárcsak elmondhatnám, hogy érte is aggodok. De bevallom töredelmesen, nem így van. Az önzés hamar legyűr: mi lesz, ha ő pozitív, és nekem emiatt kell majd elviselnem két hetet ebből a kényelmetlen helyzetből?

A harmadik nap az öröme. Hálaadás az Úrnak, hogy ha minden jól megy, vasárnap hazamehetünk. Az Úr napján, de szép is volna! Eljön a negyedik nap is.

A várakozás nem múlik. A kórterem ugyanaz, az ágyam ugyanaz, ugyanakkor hozzák be a reggelit minden nap, ugyanúgy jönnek lázat mérni.

A változás tehát bennem van. Én változom, nem a karantén. Fogok beszélni a várakozásról az embereknek. Sokat. És ezt is el fogom mondani. A várakozás lehet örömteli,

feszült vagy aktív, de nem a körülmények határozzák meg igazán, hanem a belső csend, a belső béke. Sosem gondoltam, hogy ez egy karanténban válik egyszer kézzelfoghatóvá számomra.

AZ ÖSSZEOMLOTT EMBERKÉP

Könnyen el tudom képzelni, hogy ez a történet a vírussal alaptörténetté válik. És nem a vírusról fog szólni, hanem arról, hogy egy bevett, általánosan elfogadott emberkép, mondhatnánk, a modern (legyen a modern bármi is) ember önmagáról alkotott képe miként omlott össze – írja publicisztikájában Köntös László lelkész-újságíró.

A *Reposzt.hu* nevű, a közéletet egyházi szemmel értelmező oldal szerzője így folytatja gondolatmenetét: A sokk, amelyet a mindeneket legyűrő járvány vált ki, annak tulajdonítható, hogy a történetben nyilvánvalóvá válik egy olyan ellentmondás, amely feldolgozhatatlan.

Az ellentmondás ebben a kérdésben feszül: hogyan lehetséges az, hogy egy ilyen vírus ellen az ember – reméljük, hogy átmenetileg – ennyire tehetetlen? Magyarán, létezik egy ma általánosan elfogadott emberkép, amely azt feltételezi, hogy az emberrel nem történhet meg az, ami most történik.

Ami most történik, abszurditásként jelenik meg. De nem azért, mert a történet tényleg abszurd, hiszen az nagyon is valóságos, mondhatni, természetes, csak ellentétes egy olyan uralkodó világképpel és kultúrával, amelybe ez a történet egyszerűen nem fér bele. S kiderül, hogy az embert nem lehet önmagából magyarázni, hiszen ezzel elvesz az a világegész, amelybe az ember elhelyezhető lenne.

Távlat kell, valami olyasmi, ahonnan az ember önmagát nem önmagából látja, ha-

nem mintegy kívülről. Hívjuk ezt a távlatot Istennek, aki felől nézve az ember már képessé válik arra, hogy leszámoljon a Nagy Illúzió hazug, önmagába záruló emberképével.

Így lehet ez a járvány okozta sokk akár olyan üzenet is, amely feloldja a történet abszurditását. Az üzenet egyszerű: meg kell térni. S ez nem valami vallásos szöveg.

HOGYAN LEHET TÚLÉLNI?

Mudi Róbert felvidéki lelkipásztor kertelés nélkül az ember felelősségét hangsúlyozza. Úgy véli, egyetlen megoldás van:

Nagyon nehéz idők jönnek. Durván hangzik, de itt volt az ideje. Az ember Istennek képzelte magát, s azt gondolta, hogy büntetlenül zsákmányolhatja ki a természetet, az embertársait.

Isten nélküli generációk, önzés, gyűlölet, mások kihasználása, az igazság porba tiprása mindenhol. Az számított valakinek, akinek pénze, hatalma volt. S mi hívők megtanultunk csendben lenni, szomorúan hátrébb lépni.

Az ember a fejlett technikának és orvostudománynak köszönhetően egy mesterséges biztonságban érezte magát. Nem kellett az Isten, mert úgy gondoltuk, hogy pénzen, kapcsolaton, a technika vívmányain keresztül megkerülhető az Alkotó. Úgy gondoltuk, hogy mi teremtmények jól megleszünk a Teremtő és az Ő törvényei nélkül is.

Felelőtlenül, öntörvényűen viselkedtünk, s az Úr azt mondta: ÁLLJ!... S az emberiség... az Istent nem féltő emberiség megrettent... fél... elkezd kapkodni, lázasan keresi a kapaszkodókat... mit lehetne megragadni ahhoz, hogy életben maradjak? – Ugye Te is ehhez hasonló dolgokon gondolkodsz?... S ha gondolkodsz, akkor rá kell hogy döbbenj, nem tudsz annyit bespárizolni élelmiszerekből, gyógyszerekből, amennyi elég lenne.

MI IS (LEHET) EZ A CORONA?

Egy zalaegerszegi ferences templom hirdetőjéről:

C – Csönd: Körülöttem és bennem. Nem kiabálok, nem ordítok. Meghallom Isten hangját, embertársaim szavát.

O – Otthon: Jó helyen vagyok. Pontosan ott, ahol lennem kell. Nem kapkodok, nem elégedetlenkedek.

R – Rend: A környezetemben és bennem. Nem halogatok, nem keresek kifogásokat. Helyére teszem a dolgaimat, az érzéseimet, a gondolataimat...

O – Olvasok: Szentírást, regényt, történeteket: Szókratész kivégzése előtt könyvet olvasott. Tanítványai megkérdezték tőle, hogy ilyenkor már mi értelme van bármit is tanulni. Pontosan annyi, mint amikor megtanultam olvasni – felelte Szókratész. Tanulj, és ne gondold, hogy mindent tudsz.

N – Növekedés: Nyitottságban, önzetlenségben, nagylelkűségben, szeretetben. Mi van, ha most kell észrevenni újra, hogy a minimum lényegét tekintve a maximum?!

A – Alázat: Nem okoskodok, nem vádaskodok... Bocsánatot kérek, megbocsátok. Az próbálok lenni, akinek lennem kell.

Ne féljete, imádkozzatok, szeressetek és éljete! Most lehet igazán!

Ha gondolkodsz, akkor rádöbbsz, hogy a mi Isten nélkül felépített világunk bizony elkezdett remegni, s hamarosan össze fog omlani, maga alá temetve a beképzelt, magát ingatag e világi piedesztálra emelő embert is.

HOGYAN LEHET HÁT TÚLÉLNI? – Nem csupán az otthoni karanténal és az előírások szigorú betartásával, hanem TÉRDRE ROGYÁSSAL is!

Be kell hogy lásd, mennyire bűnös életet éltél Isten nélkül. Kell, hogy fájjon a rengeteg hűtlenség, hazugság, beképzeltség, csalás, hamisság, gyűlölet – és még sorolhatnám –, ami jellemezte az eddigi életedet.

Kell, hogy fájjon, és kell, hogy BŰN-VALLÁST TÉGY az Isten előtt. Kell, hogy elmondd Neki a bűneidet, letedd azokat, és akarj új életet élni JÉZUS KRISZTUSBAN. Adjon Isten bölcs döntést mindenkinek! Van kérdés?...Térdre, magyar!

Végszóként pedig álljon itt Miskolczy József lelkipásztor mondandója: Bárcsak akkor is a Krisztus Úr előtti alázatban és az iránta való bizalomban folytatnánk az életünket, amikor a járványnak vége lesz, és keressük majd a „rég kerékvágást”. (S abban az életünket talán nem kellene majd úgy folytatni, mintha mi sem történt volna.)

LASSÍTANI KELLENE

„Az Úristen sem tudná elsüllyeszteni...”

Stuart Collett neve bizonyára ismeretlenül cseng mindannyiunk számára. Ahhoz, hogy megtudjuk, kicsoda is volt ez az úriember, az időben kell képzeletben visszautaznunk.

1912. április 10-én déli 12.00 órakor a White Star Line társaság 50 000 lóerős és 46 328 tonna összsúlyú Titanic nevű óceánjárója 2207 főnyi utassal a fedélzetén kifutott a southamptoni kikötőből. A New Yorkba tartó hajó a felavató útjának ötödik éjszakáján, csípős hidegben, csillagos vasárnap éjszakán, pontosan 23.40-kor jéghegynek ütközött. Néhány másodperccel a szerencsétlenség előtt Friedrich Fleet, az árbóckosárban ülő őrszem háromszor megkongatta az árbóckosár harangját, jeget jelezve, bal kezével pedig már fel is ragadta a telefont, és a parancsnoki hidat hívta. Az ütközés és a hajó elsüllyedése között két óra és negyven perc telt el (23.40–02.20), és kezdetben az utasok viccelődtek és játszottak a fedélzetre hulló jégdarabokkal, hiszen nem gondoltak arra, hogy a jéghegy halálos sebet ütött a hajón. Sőt, amikor Mrs. Albert Caldwell a beszéláskor, Southamptonban a személypoggyász berakodását nézte, megkérdezte az egyik hordárt: „Igaz-e, hogy ezt a hajót nem lehet elsüllyeszteni?” „Igaz, asszonyom – felelt az –, ezt a hajót az Úristen sem tudja elsüllyeszteni.” (Walter Lord: *A Titanic pusztulása*)

És lassan megérkezünk Stuart Colletthez és önmagunkhoz. Az említett férfi a Titanic másodosztályú fedélzetén utazó fiatal teológiai hallgató volt; a süllyedéskor a Bibliáját vette magához kabinjában.

HITTED VOLNA?

Az utasok közül volt, aki aranyóráját, mások gyémántgyűrűjüket, zafír nyakláncot, és volt, aki könyveket vagy revolvért tett a zsebébe. A süllyedés és a veszteség közepette a mi teológiai hallgatónk tehát a Szentírással távozott az ismeretlen és fagyos éjszakába.

Azon az éjjelen valami olyan történt, ami elképzelhetetlen volt az akkori társadalom számára. 2020-ban hasonló érzés jár át bennünket is: nem hittük volna, hogy lesz olyan vasárnap, amikor elmaradnak az istentiszteletek a templomainkban.

Nem hittük volna, hogy – legalábbis egy időre – „elsüllyednek” személyes kapcsolataink, megszokott istentiszteleteink, biblia- és vallásóráink, családlátogatásaink és más egyházi alkalmaink.

Nem hittük, hogy ilyen hamar megváltozik a megszokott életterünk. Ebben a krízishelyzetben természetes, hogy az ember megoldási stratégiákat keres.

Vannak, akik lisztet, vécépapírt vagy élesztőt visznek elsősorban magukkal az előttünk álló ismeretlen útra, s vannak, akik legszívesebben a Bibliát nyitják ki, és Jóbbal együtt próbálják elmondani: „Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennők-e el?” Jób 2,10

A Brit Kereskedelmi Kamara szerint mindössze 705-en éltek túl az elsüllyesztetlenné vált óceánjáró katasztrófáját. A mi teológusunk neve is ott szerepel a túlélők listáján.

Nem tudjuk pontosan, hogy milyen vallású volt az illető, de nem is ez a fontos. Azt viszont tudjuk, hogy a mentőcsónakokban közösen imádkozták az emberek a Miatyánkot, és az utasok megmentésére érkező Carpathia fedélzetén Anderson atya istentiszteletet tartott a túlélőknek: hálaadó istentisztelet volt ez, s egyben rekviem a halottakért.

A gyógyulás pedig itt kezdődött el: imádsággal, sírással, gyásszal és közösséggel – Isten szavával. A döntésre sarkalló krízisnek mindig két arca van (mint a római mitológiából ismert Janusnak), szétválnak és eldőlnék a dolgok: élet vagy halál, győzelem vagy elbukás; ez veszélyeztetheti a fejlődést, de annak feltétele is.

VESZTESÉGBŐL FAKADÓ NYERESÉG

Többen megkérdezték tőlem, hogy van-e pozitív hozadéka és haszna a jelenlegi állapotnak. Más megfogalmazásban: lehet-e a veszteségünkből nyereség? Szerintem több is, azonban csak egyet említek az óceánjáró hajó analógiával.

A társadalmat szimbolizáló Titanic (első-, másod- és harmadosztályú utasok; szegények és dúsgazdagok) süllyedésének oka elsősorban nem a jéghegy volt, hanem a SEBESSÉG.

Azon a napon ugyanis hat jégjelentés érkezett más hajókról, viszont azokat figyelmen kívül hagyták, és a hajó utazási sebességét nem csökkentették. Joseph Bruce Ismay, a

White Star Line társaság igazgatója, a Titanic építtetője a hajón utazott, és kényszeresen szeretne bizonyítani, hogy az óceánjáró nemcsak hatalmas, de gyors is, és rekordidő alatt érkezik meg a célállomásra.

Több társadalomkutató, pszichológus és segítő régóta megkondította a vészhangot és figyelmeztette társadalmunkat: LASSÍTANI KELLENE!

Ismerős Charlie Chaplin 1936-ban készült filmje, a *Modern idők*, melyben – a termelés és profit világában – nem engedik pihenni a dolgozó gyári munkást? Emellett egy nemrég (2015) készült dokumentumfilm megtekintését is ajánlom a tisztelt olvasónak, címe: *Sürgősen lassítsunk!*

A készítőik felhívják a figyelmünket arra, hogy a természet ritmusától elszakadt emberre és közösségre bomlasztóan hat a felgyorsult, időhiányban szenvedő világ. A járvány idején tehát megtanulhatunk egyebek mellett lassítani is...

IRÁNYTŰ

Elképzelhetőnek tartom, hogy egy időre „le fog állni a világ”, ahogyan ezt Barabási Albert László Bostonban élő hálózatkutató is megírta korábban. Sőt, azt is lehetségesnek tartom, hogy sok minden „elsüllyed”, átértékelődik és elvész ezekben a hetekben.

Legyen iránytűnk ezekben a hetekben Jézusnak a samáriai asszonnyal folytatott beszélgetése, amelynek egyik fontos gondolata, hogy Isten imáadásában nem a hely a legfontosabb, hanem a lelkület: „De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát.” Jn 4,23

Ezekben a hetekben megkérjük a híveket, tartsanak otthoni könyörgéseket és imádságokat. Kérjük a lelkészeket, hogy különböző virtuális felületeken lássák el őket segítő anyagokkal. Az Úr legyen mindnyájunk őriző pásztora!

Megtérés a családban

Az elmúlt időszakban sok minden megváltozott körülöttünk. Mindenkinnek megvolt a maga kis élete, megvoltak a tervei, elgondolásai, hiszen az elmúlt években kezdett kiszámítható lenni a gazdaság. Aki dolgozni akart, valahol biztosan talált magának munkahelyet.

MEGLEPETÉSEK

Egyszer csak, mintha ellopta volna „valami” az életünket, itt találtuk magunkat elszigetelve. Az embernek, akinek soha semmire nem volt ideje, mert mindig ment valahonnan valahova, hirtelen nagyon sok ideje lett. Szinte minden hely bezárt, ahova szeretnénk elmenni. Mit kezdünk most magunkkal?

Van ennek jó oldala is, hiszen ha a külföldön élő családtagjaink hazajöttek, együtt van a család. Olyasmire lehet alkalmat keríteni, amire eddig soha nem volt, hacsak a televízió és az internet el nem áraszt olyannyira információkkal, műsorokkal, hogy engedjük újra elrabolni az időnket.

Akinek van udvara és kertje, az sok időt tölthet a szabadban, a tömbházlakók az erkélyeken énekelnek és tapsolnak, talán még azokat a szomszédjaikat is megismerik, akiknek eddig az arcát sem tudták megjegyezni.

De van ennek a hirtelen jött kényszerszabadságnak egy nehezebb vetülete is, ugyanis a vészfékezéskor lépésről lépésre bezárnak a munkahelyek és a 21. századi ember elveszíti vélt vagy valós alappilléreit, amelyekre az életét alapozta: a pénzt és a sok fontoskodó jövőst-menést.

Át kell gondolni a családi költségvetést, meg kell nyírítani a kiadásokat, de még az is lehet, hogy a nagytakarításban rájövünk arra is, hogy plázába sem kellene annyit járni, hiszen a ruháink 80 százalékát soha sem vettük fel.

ÖSZTÖNZŐ BIZONYTALANSÁG

Azt nehéz elfogadni, hogy bizonytalanra vált a létünk földi oldala. Aki még dolgozik, nem tudja, meddig kell dolgoznia, aki pedig nem, az nem tudja, mikor veheti fel újra a munkát, mi lesz, ha kifogynak a tartalékok. Sok a kérdés mindannyiunk fejében.

De vajon változik-e valami bennünk ebben az időszakban? Mit indítanak el ezek a megváltozott körülmények a szívünkben?

Vannak régiók országoként, amelyekben óriási veszteségeket szenvedtek vagy fognak elszenvedni az emberek. Van, ahol mindenki siratja egy kedves hozzátartozóját, és van, ahol szinte eltűnt az idős generáció.

Vannak régiók, ahol tragédia nem történt, s az emberek a falak mögül osztoznak mások fájdalmában.

Elindít-e minket megtérésre ez az időszak? Ha valaki kezd másképp látni és érezni, vajon vele tart-e a családja is?

Induljunk ki abból, hogy mit is jelent a megtérés. A hitnek különböző fokozatai vannak.

Van hit, amelyik elfogadja Isten létezését: van Isten, aztán engem ezzel hagyjanak békén, mert megvan a saját bajom.

Van hit, amelyik időnként imádkozásra hív, néha, amikor bajban vagyok, tudok kérni, kiáltani, és Istennek kötelessége segíteni, azután újra hagyjuk békén egymást.

Van hit, amelyik vallásosságban merül ki: megkeresztelték egy vallásban, fizetem a papot, hogy végezze a dolgát, aztán időnként találkozunk. Mondok imát, és olvasok tudományos dolgokat a Bibliáról, s tudom, hogy nem kell ezt ennyire komolyan venni.

Van hit, amelyik még mindig a vallásosságban merül ki, sokat járok templomba, sokat olvasom a Bibliát, minden este imádkozom, és általában azt is tudom, hogy rajtam kívül kinek kellene változni. Nem szeretek segíteni, de ha néha mégis megteszem, hősnek érzem magam tőle, aki sokkal jobb, mint a többi ember.

Talán mondanom sem kell, hogy ezek egyike sem igazi hit. A megtérés azt jelenti, megérzem a kicsinységemet, törekénységemet, megérzem, hogy a dolgok nem véletlenül történnek úgy, ahogy történnek, hogy sok hibám, hibás cselekedetem, bűnöm van, és szeretnék változtatni.

A megtérés abban látszik, hogy legelőször magamon szeretnék változtatni. Megérzem, hogy az Isten nem egy felsőbb hatóság, hanem a Lelke által bennem lakó Isten, és minden nap arra készítek, hogy jobb és jobb legyek. Fontos nekem, hogy a körülöttem élők jól érezzék magukat, és az érdekeiket az enyém elé tudom helyezni. Nem én vagyok a fontos, hanem a másik.

A hit az istenélmény, a lélekből fakadó cselekedetek sokasága, miközben a lelkem érzi az Isten jelenlétét. Innentől elmúlik a félelem, mert tudom, hogy minden, ami történik, a javamra van.

Most következik a feladatom: ha én ebben megerősödtem, akkor rá kell tekintenem a családtagjaimra: vajon ők hol tartanak?

LENDÜLTEM, LENDÍTEK

A családtagok megtérítése, ha még nem járunk Krisztus útján, én viszont már próbálkozom, az egyik legnehezebb dolog. Az ember saját környezete nehezen fogadja a változást.

Minél régibb egy házasság, minél idősebb egy gyermek, annál nehezebb hatni a családtagokra. Főleg akkor vagyunk nehéz helyzetben, ha vallásos, ám nem igazi hívő családról van szó. Ugyanis a külsőségek sokszor elégedetté teszik a vallásos embert.

Izgalmas dolog olyankor téríteni, amikor zárva vannak a templomok. Ilyenkor mindenki kilép a komfortzónájából. Eltűnnek a rituálék, nincs meg a vasárnapok vallásos külsősége sem, előbb-utóbb lehullnak az álarcok az elszigetelés miatt, és mindenki a saját arcát mutatja.

Van idő: nézzük meg, milyen is valójában a családtagunk. Ráérünk megfigyelni, mennyit változott az elmúlt években, amikor nem figyeltünk annyira egymásra, mert volt egy csomó teendő, ami elvonta a figyelmet a lényegről.

A legfontosabb, hogy ha a családtagjaimat Krisztushoz szeretném vezetni, nem szabad erőszakosnak lennem. A hitet sem tanítani, sem ráerőltetni nem lehet senkire.

Először változzunk mi magunk úgy, hogy az látványos legyen, és mutassuk fel a családnak számára a szerető Istent a mi szeretetünkön, figyelmességünkön, alázatunkon keresztül.

Beszéljünk arról, amit ez nekünk jelent, és nem arról, hogy neki mit kell tennie. Az első segít neki, a második inkább ellenállást vált ki szeretetünkéből.

Higgyünk abban, hogy az Isten Lelke benne is dolgozni fog, nekünk csupán egy szikrát kell fellobbantanunk és életben tartanunk, ő maga fog lassan rájönni mindenre a mi vezetésünkkel az Úr lelkének munkája által.

Elvesztett misszió

Sziklás tengerparton, ahol a hajók gyakran zátonyra futottak, csak egy kis omladozó életmentő állomás állt. Egy kunyhó és egy csónak volt az egész, de az a néhány ember, aki ott dolgozott, nagyon elkötelezett volt. Szemüket állandóan a tengeren tartották, magukkal és biztonságukkal nem törődve, félelem nélkül tengerre szálltak a vihar kellős közepén, ha hajótörésnek csak a legkisebb jelét is észlelték. Sok életet mentettek meg így, és az állomás híres lett.

Ahogy az állomás híre nőtt, úgy nőtt a környék lakosainak is a vágya, hogy valahogy kapcsolatba kerüljenek annak nagyszerű munkájával. Nagylelkű adományaik és önkéntes munkájuk új tagok jelentkezését eredményezte, új csónakokat vettek, és új személyzetet képeztek ki. A kunyhó helyére kényelmes épületet emeltek, hogy a tengerből kimentett hajótöröttek minden szükségletét kielégítse, és természetesen, mivel hajótörés nem történik mindennap, közkedvelt hellyé vált, egyfajta helyi klubba.

Ahogy telt az idő, a tagok annyira belemerültek a társasági életbe, hogy szinte semmi kedvük sem maradt az életmentéshez, bár a jelvényükön továbbra is ott díszelgett az életmentő mottó. Valójában, ha néhány embert mégis kimentettek a tengerből, az csak nyűg volt számukra, mert a hajótöröttek piszkosak és betegek voltak, összepiszkolták a szőnyeget és a bútorokat.

Nemsokára a társasági élet eseményei annyira megsaporodtak, az életmentő tevékenység meg olyan kevés lett, hogy az egyik gyűlésen összetűzés történt. Néhány tag azt hangsúlyozta, hogy illene visszatérni eredeti céljukhoz és tevékenységükhöz.

Szavazásra került sor, s a bajkeverőket, akikről kiderült, hogy igencsak kisebbségben vannak, távozásra kérték fel.

El is mentek. Kissé lejjebb a parton olyan önzetlenséggel és bátorsággal folytatták tevékenységüket, hogy nemsokára hősiességük híre kelt. Erre aztán a taglétszámuk megnövekedett, a kunyhójukat felújították, és lelkesedésük kialudt.

Ha valaki ma arra a környékre vetődik, jó néhány exkluzív klubot talál a part mentén. Mindegyik jogosan büszke az eredetére és a hagyományaira. A hajók még most is zátonyra futnak arrafelé, de azzal már nem nagyon törődnek.

ANTHONY DE MELLO

Önmegtagadás vagy önámítás?

Egyre inkább tért nyer az utóbbi években az úgynevezett „fenntartható fejlődés” elmélete, amivel a hitetlen emberek is elismerik: valami elromlott ebben a világban, s ha ez így folytatódik, annak nem lesz jó vége.

Különböző tervek fogalmazódnak meg az önpusztító életmód megváltoztatására. Igyekeznek személyes életpéldát is találni, hogy egyre több embert ösztönözzenek a környezet megóvására.

Az elmúlt év egy ilyen „arca” volt a svéd középiskolás lány, ám egy németországi utazás kapcsán kiderült róla, hogy nem az igazmondás bajnoka.

A Davosban egybegyűlt politikai és gazdasági vezetők is sokat beszéltek a környezetvédelemről, de szavaik hitelességét megkérdőjelezték azok a magánrepülőgépek, amelyek külön-külön érkeztek a tanácskozás (szószaporítás) helyszínére.

Természetesen áldozatvállalásról, lemondásról beszélnek, de ezt az áldozatot szerintük másoknak, az egyszerű embereknek kellene meghozniuk, hogy ők tovább gazdagodhassanak.

„EZ KÉSZ ELMEBAJ!”

A „világmegtartó” elméletek megfogalmazásában egy német tanárnő eljutott a „végső megoldásig”, azaz ne szülnenek gyerekeket, mert egy kisgyermek gondozása, nevelése nagymértékben rombolja a természetet. (A német nép – istentelen vezetőit követve – egyszer már eljutott a „végső megoldás” [Endlösung] megfogalmazásához és megvalósításához, de akkor a nem árja népek elpusztítására törekedett ezzel a jelszóval.)

Ezen a ponton kimondatlanul lepleződik le a mai Isten-ellenes gondolkodásmód, amely

teljesen ellentmond a „Szaporodjatok és sokasodjatok...” Istentől kapott megbízásának.

Az emberiség hangadói egy részének (akik mögött bizonyára gazdasági és politikai körök képviselői állnak) véleménye szerint a Földet úgy őrizhetjük meg, ha kihal az emberiség.

„Ez kész elmebaj! Jó, megmentjük a földet, de kinek mentjük meg, ha nincsenek se gyermekeink, se unokáink?” – tette fel a kérdést a magyar miniszterelnök.

Az Isten nélküli bűjtől eljutottunk az istentelen bűjtig, mert valójában a bűjt a lemondás, önmegtartóztatás fogalmát jelölné. Az Isten nélkül bűjtölő ember lemond bizonyos ételekről, hogy méregtelenítse szervezetét, de ennek nincs semmi lelki háttere, csakis egészség- és szépségkultusz az oka és a célja. Biológiai helyes, szellemileg pezsdítő, lelkieleg közömbös, s akár káros is lehet, mert elbizakodottá tehet.

Az istentelen bűjt pedig a következő fokozat, amikor a méregtelenített testet szellemi méreggel – az Istentől kapott parancs megtagadásával – önpusztításra igyekeznek rávenni.

ÖNÁLTATÁS VAGY KRISZTUS?

Céljuk elérése érdekében fel- és kihasználják a gyerekeket, a tapasztalatlan fiatalokat és sok-sok, különben jó szándékú embert, aki megfelelő lelki háttér híján képtelen átlátni, milyen erők manipulálják.

Az evangéliumi történet is egy ilyen helyzetet tár elénk (Lk 11,24-28). A gyógyító (néma ördögöt kiűző) Jézust Belzebub szövetségeseiként igyekeznek beállítani.

Csak a vak nem látja, hogy milyen erővel igyekeznek elfogadtatni a keresztyén kultúrkörben élő emberekkel az egyház által hirdetett evangélium hiteltelenségét, hogy az embereket megfosszák erkölcsi és lelki fogódzóiktól.

Jézus nem védekezik, hanem leleplezi álnokságukat, állításaik hazug voltát. Ezt követően minden nemzedéknek, s nyilvánvalóan nekünk is, feltárja, hogy az Isten nélküli és az istentelen bűjt legfeljebb szépen kisöpört és feldíszített, de üres házzá teszi életünket.

Céltalan és értelmetlen önáltatás, amely önpusztításhoz vezet. S könnyen a Gonosz rabszolgájává tesz, azaz helyzetünk nem javul, sőt rosszabb lesz az előző állapotnál.

Megoldást csak az jelent, amit Urunk így fogalmaz meg: „De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják.”

CSOMA LÁSZLÓ

E-lelkész az okos egyházban

Ezzel a talányos címmel szervezett február derekán a kalotaszegi egyházmegye lelkészi értekezletet Magyargyerőmonostoron. Az előadást e sorok írója tartotta. Az értekezleten szó esett arról, hogy miként használhatja ki az egyház a közösségi média adta lehetőségeket, és hogyan terjesztheti ki a munkakörét a lelképásztor a modern kor eszközeivel. Felmerült az élő istentisztelet közvetítésének a lehetősége, ami utópisztikus megoldásnak tűnt, és a legtöbben egyetértettünk abban, hogy nem szeretnénk, ha eljönne az az idő, amikor kiürülnek a templomok, és csupán közvetítő eszközöknek hirdetjük az ígét. Aztán elérkezett március idusa...

KINEK ESZKÖZ, KINEK FEGYVER A KÖZÖSSÉGI MÉDIA

Az előadás megírásának a szükségességét egy érdekes tény indította el: az Egyesült Államok nemzetbiztonsági szervezete (CIA) évente több olyan weboldalt semmisít meg, amely iszlamista terrorszervezetekhez köthető, mint amennyi keresztény internetes oldal egyáltalán létezik a világhálón.

Felmerül a kérdés: miért használja ki jobban a kommunikáció lehetőségét egy rendkívül konzervatív valláshoz köthető terrorszervezet, mint a magát egyre nyitottabbnak valló keresztény egyház?

Egészen a közelmúltig sokan azt gondolták, hogy a közösségi médiára úgy kell tekinteni, mint az ördög művére, vagy legalábbis sokan fenntartásokkal kezelték az internetes platformokat.

Aztán eljött március dereka, meg a koronavírus, és egyik pillanatról a másikra elárasztották a legnagyobb közösségi oldalt az élőben közvetített istentiszteletek. Mivel veszélyhelyzet alakult ki, minden lelkész, egyházközösség úgy oldotta meg a felmerülő problémát, ahogy jónak látta.

Talán még hosszú időbe telik, amíg kialakul egy egységes istentiszteleti rendtartás, amely csak a kibertérre vonatkozik, de addig sem állhat meg az igehirdetés.

MOBIL ÁLTAL HOMÁLYOSAN...

Az online istentisztelet nem ugyanaz, mint a templomi szolgálat. A mobiltelefonnak nehéz hatvan percen keresztül prédikálni, mert nincs meg az élő kontaktus, nincs visszajelzés a hallgatóság részéről, tehát rövidíteni kell az időtartamot, változtatni kell a megszokott meneten.

Nagyon kevés néző üli végig az istentiszteletet, mert közben készíti a családi ebédet, beszélget a mellette ülő szeretteivel, vagy rátekint más oldalakra is, különösen, ha mobil eszközön követi az istentiszteletet.

Figyelembe kell tehát venni és megérteni, hogy ami a templomban működött, akármilyen kevés lélekszámú gyülekezetben is, az már az online istentiszteleten nem állja meg a helyét.

EMBERINEK MARADNI A LEGNEHEZEBB

Azt gondolnánk, hogy egy élő közvetítés elsősorban a technikai eszköztől függ. Bár fontos, hogy ne legyen zavaróan rossz a kép és főleg a hangminőség, azért mégsem ezen múlik egy élőben közvetített istentisztelet sikere.

Az igazság az, hogy annyira jó az igehirdető, amennyire jó a tartalom és az, ahogyan ezt átadja a közönségének. A siker kulcsa abban rejlik, hogy elfogadjuk az új helyzetet, és nem próbálunk úgy viselkedni, akár igehirdetőként, akár igehallgatóként, mintha minden a régiiben maradt volna.

Az istentisztelet nem egy színpadi előadás, nem egy kulturális műsor, ezért minél természetesebben viselkedik az igehirdető, annál jobban sikerül a tartalmat átadni. Azzal tudja az ember a legjobban a feszültséget feloldani, ha emberi marad.

NINCS GYÜLEKEZET, NINCS ISTENTISZTELET?

Mint arra fentebb már utaltunk, a református egyház hozzáállása szerint gyülekezet nélkül nincs istentisztelet, ezért vált sürgetően fontossá, hogy valamilyen formában eljusson a gyülekezeti tagokhoz az ige.

Még a legkisebb egyházközösségek is igyekeznek megvalósítani az online közvetítést, és ott, ahol ez nem lehetséges, hangfelvételen vagy írott formában juttatták el a prédikációkat a híveikhez.

Persze itt is akadnak ellenvetések, hogy a kibertérben csatlakozott hívek igazi gyülekezetnek számítanak-e, miközben a lelkész egyedül van jelen a templomi szolgálaton.

Visky S. Béla egyetemi tanár szerint a Szentírásban is megfigyelhető a hívő élet kétféle aspektusa. Egyrészt a hit személyes, és ezt úgy kell megélni, ahogyan arra Jézus is tanított, hogy bemegyünk a belső szobánkba és ott imádkozunk Istenhez. Másfelől már az első keresztények életében is fontos volt, hogy együtt legyenek jelen a kenyér megtörésénél és közös imádkozásnál.

Figyelembe kell vennünk, hogy itt nem egy újfajta trendről, hanem szükségmegoldásról beszélünk. Az adott helyzetben is fontos, hogy az ige eljusson a gyülekezeti tagokhoz, de nyilván igehirdető és hallgató egyaránt várja, hogy minél hamarabb visszaálljon a régi rend.

AMI ELMÚLT, SOHA NEM JÖN VISSZA MÁR?

A jelenlegi helyzetben nem az a megoldás, hogy a múltat siratjuk, hanem sokkal inkább az, hogy megpróbáljuk kihasználni az új lehetőségeket.

Miért ne lehetne valami jót is kihozni ebből a kényszerhelyzetből? Itt az alkalom, hogy az élő közvetítések által közelebb kerüljön az ige a fiatalokhoz, akik idejük nagy részét a közösségi oldalakon töltik. Az egyházak eddig nehezen tudták megszólítani őket, de ezúttal lehetőségünk adódik nyitni feléjük.

Mindannyian azt szeretnénk, ha mihamarabb visszaállna a régi rend, de addig sem ülhetünk tétlenül. Kreatív ötletekkel, az interaktivitás kihasználásával a szószék magasságáról beléphetünk az emberek otthonába, legintimebb szférájába az igei üzenettel.

Abban is rendkívüli ez a helyzet, hogy a normális istentiszteleti rend visszaállítása után sem kell elhagyni teljesen a közösségi média terét.

A legtöbb gyülekezetben a délutáni istentiszteletek, bibliaórák kikoptak, mert sok fiatal család él külföldön. Ezeket a délutáni, rövid áhítatokat a karantén megszűnése után is meg lehet tartani, így fennmaradhat a kapcsolat, a külföldön élők továbbra is érezhetik, hogy az otthoni gyülekezet közösségétől nem kell teljes mértékben elszakadniuk.

A jelenlegi helyzetünk egyértelműen bebizonyította a lelkészek és gyülekezeti tagok számára azt, hogy a „szentek és üdvözült lelkék társaságában” a kibertérben is egybe lehet gyűlni.

Az Úr harcol értetek – Interjú Rácz Ervinnel

Nem megszokott időket élünk, fenekes-től felforgatta legtöbbek életét a világszerte tomboló koronavírus-járvány. Lassan a leg-hétköznapiabb, legmegszokottabb és legsze-retettebb dolgainkról is le kell mondanunk, mára már a templomba való járás sem opció. A közös imádkozás egyre inkább kivitelez-hetetlen, a prédikációk nyújtotta vigaszmoz-sák pedig egyre nehezebben jutnak el a rájuk vágyó szívekhez.

Szerencsére a 21. századi modernitásnak köszönhetően sok lelkész még a zárt temp-lomajtók ellenére is tudja tartani élő kapcsola-tát gyülekezetével: sokan ügyesen feltalál-ják magukat, és online áhítatok, istentiszte-letek révén folytatják azt a hivatást, melynek gyakorlására életüket tették fel.

Rácz Ervin, a Szatmárnémeti-szigetlankai Egyházközség lelképásztora is azon lelké-szek közé tartozik, akik igyekeznek ezekben a napokban is eljuttatni a Szentírás szavát híveikhez.

Ez alkalommal a Szatmár.ro őt kérdez-te arról, hogyan éli meg ezt az időszakot, hogyan hat a gyülekezetre a közösség mel-lőzése, milyen vigaszt nyújt Isten ezekben a hetekben a gyülekezet számára

– **Először is hadd kérdezzem meg: Hogy vagy? Hogyan éled meg a jelenlegi helyzetet először is civilként, családapaként?**

– Nem tudok, és nem is akarok a meg-szokott „jól vagyok”-kal válaszolni, mert azt most ebben a helyzetben nem mondhatom. Nem hazudhatok. Annyit szoktam mostaná-ban erre a kérdésre válaszolni, hogy jól leszek.

Van reménységem, élő reményem, ezért nézek bizakodva a jövő felé, amely nem tu-dom, mit hoz, de tudom, hogy Ki irányítja és Kinek a kezében van.

Sajnos az általános helyzeten kívül van saját problémánk is – ennek részleteibe nem szeretnék belemenni –, s ezt most csak azért mondom el, hogy nehogy valaki azzal vádol-jon: bezzeg én könnyen beszélek. De nincs idő panaszkodni. Bizakodva mondom és hit-tel: jó lesz!

– **Mennyire nehéz vajon egy gyülekezet számára, hogy a templomajtó egyelőre belát-hatatlan időre zárva van. Nincs közösségi élet?**

– Az, hogy a templomajtó zárva van, nem a legnagyobb probléma. A baj az, hogy sok ember szíve van zárva az Isten előtt. Én nagyon szere-tek közösségi alkalmakat szervezni, a megszok-tott istentiszteleteken kívül is, de most érteni vélem az idők szavát, elfogadom Isten akaratát, nem ezen az úton terjed az evangélium.

De van más út, van lehetőség interneten keresztül hirdetni az Igét, és most ezt teszem, egy hete minden nap.

– **Mi a helyzet ebben az időszakban az olyan szertartásokkal, amelyeket nem lehet halogatni? Például a temetésekkel?**

– Sajnos érint az ügy. Van egy olyan temetésünk, amelyet „vihar” utánra halasztot-tunk, ugyanis megtörtént a hamvasztás. Van azonban egy másik vigasztaló szolgálat is, azt a megadott szabályokat betartva fogjuk elvé-gezni. A temetésen kívül minden mást lehet és kell is halasztani.

– **Fiatal lelkészként és ifjúsági előadóként mindig próbálsz az ifjúság nyelvén szólni a gyülekezethez. Sok az elsősorban számukra kitalált program, az őket célzó rendezvény? Milyenek a visszajelzések a részükről? Nem éreztetik most ezek hiányát?**

– A Szatmári Református Egyházmegye ifjúsági előadójaként igyekszem megszólíta-ni az ifjakat az evangéliummal, több-keve-sebb sikerrel.

Táborok, havonkénti ifjúsági istentisz-teletek, vetélkedők, karitatív tevékenysé-gek kötődnek a mintegy négy éve elindított SZIKE programjához. Az elért eredmén-nyel nem vagyok megelégedve, mert olyan terület ez, aminek később van látszatja, az elvetett mag később kelhet ki. De nagyon hálás vagyok a fiatalokkal való közös al-kalmakért, a velük töltött őszinte beszélge-tésekért, melyek nélkül lényegesebben sze-gényebb lennék.

– **Jobb alternatíva nem lévén, a „gyüleke-zeti” alkalmak egy részét átköltöztetted on-line felületre. Minden este a Facebookon „ta-lálkozol” a hívekkel. A múlt este is (március 21.) mintegy 130-an csatlakoztak a közvetí-téshez. Ez azért szép szám! Sok lelkész örül-ne, ha lennének ennyien a vasárnapi istentisz-teleten. Mi ilyenkor a legfontosabb üzenet a hívek számára?**

– Egy hete, pontosabban múlt hétfőn (március 16.) kezdtem az élő bejelentkezé-sek sorát. Minden este 20 órától, illetve va-sárnap délelőtt 10 órakor is Szatmárnémeti-Szigetlanka Facebook-oldalán jelentkezem félórás igemagyarázattal.

Az általam elvártnál sokkal többen nézik, amiért Istené legyen a dicsőség, minden alka-lommal végül 3-4 ezren is megtekintik a beje-lentkezést. Vasárnap délelőtt 340-en folyama-tosan nézték és hallgatták az istentiszteletet.

Pál apostol Filippibeliekhez írott levelét vesszük apránként, s ez a „karanténban” író-dott levél, amelyet a szerző Krisztusért viselt börtönbüntetéséből ír, valódi vigasz számuk-ra. Örömről szól, mely Krisztussal minden helyzetben megélhető, szeretetre, imádságra, hálára buzdít. Biztos vagyok abban, hogy ez segít az embereknek, sőt CSAK ez segít.

– **Melyik igei részt tudnád leginkább párhuzamba állítani a ma eseményeivel? És miért?**

– A Bibliában nagyon sok szorult hely-zetről olvashatunk. Abban a korban szinte megszokott volt az éhség, még Jézus számára is, aki megtehetné volna az ellenkezőjét is.

A Kánaán földje felé vezető pusztai vándorlás képe jut eszembe az Ószövetségből. Ezen az úton szinte feje tetejére áll minden, mint ahogy ma is ez történik, de átélhető a csoda a pusztában is, ha Istenre figyelünk, türelmesek és alázatosak leszünk. „Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok vesz-teg!” 2Móz 14,14 – szól a pusztai vándorlás előtt az Ige, és szól ma is hozzánk!

Ézsaiás prófétán keresztül pedig ezt üze-ni ma Isten: „Eredj, népem, menj be a szo-bádba, és zárd magadra az ajtót! Rejtőzz el egy rövid pillanatra, míg elmúlik az Úr haragja!” Ézs 26,20

(Folytatás a 13. oldalon)

Az Úr harcol értetek – Interjú Rácz Ervinnel

(Folytatás a 12. oldalról)

– Mit tanácsolsz a híveknek? Jó betartani a #maradjotthon felszólítást, de mivel üssék el idejüket, hogyan őrizzék meg nyugalmukat, hogyan csillapítsák az ige iránti vágyódásukat?

– Egy másik ige, ez már újszövetségi, jutott az első ilyen felszólítás után eszembe, mégpedig a tékozló fiú példázata (Lk 15). Ha ő, mármint a tékozló fiú otthon maradt volna, sok bajtól menekült volna meg. Maradj otthon, eredj haza! – ma sok tékozló léleknek szívig hasító felszólítása ez. Talán ebben a helyzetben meg is hallják.

Oththon maradni jó: végre elő lehet venni a porosodó Bibliát a polcra, össze lehet kulcsolni a kezünket, meg lehet szólítani Istent imádságban. Közben persze sokaknak ott a család, egybe vannak zárva, lehet tisztázni dolgokat, megbeszélni, átbeszélni, bocsánatot kérni, törödni.

Óriási lehetőségek ezek arra, hogy rátaláljunk olyan kincsekre, amire valójában mindig szükségünk van. Milyen kincsről beszélünk?

Egy asszony, amikor a hegyekben utazgott, egy folyóban talált egy különösen értékes követ. Másnap találkozott egy másik utazóval, aki éhes volt, így hát az asszony kinyitotta a csomagját, és megosztotta ennivalóját a vándorral. Az éhes utas meglátta a drága-

követ az asszonynál, és kérte őt, hogy adja neki. A nő habozás nélkül neki adta a követ. A vándor örvendezve jó szerencsésén továbbállt, hiszen tudta: a drágakő olyan értékes, hogy élete hátralévő részében nem kell többé szükségét szenvednie. Ám néhány nappal később a vándor visszatért az asszonyhoz, és visszaadta neki a követ. „Gondolkoztam ... – szólalt meg. – Jól tudom, milyen értékes ez a kő, de visszaadom abban a reményben, hogy adhatsz nekem valamit, ami még értékesebb. Add nekem azt a valamit belőled, ami képesé tett arra, hogy nekem add a követ.”

Ezt kérjük! És kapjuk, ha kérjük!

– Köszönöm szépen az olvasóinkra szánt időt! Bízunk benne, hogy minél többen megfogadják a jó tanácsokat, és szem előtt tartják majd Isten üzenetét főként ezekben a szomorú, nehéz napokban. Békesség Istentől!

SZATMAR.RO

Mikola a világ közepe

A Szatmári Református Egyházmegyében minden gyülekezetben másképpen tervezték a virágvasárnapot: népes gyülekezettel, ünnepi virágos díszben, de Isten másképpen akarta.

Mikolában is üres volt a templom, pedig ez alkalommal nemcsak emberekkel, hanem emlékekkel is megtelt volna: harminc évvel ezelőtt, április elején kezdődött el hivatalosan is Higyed István lelkipásztor mikolai szolgálata.

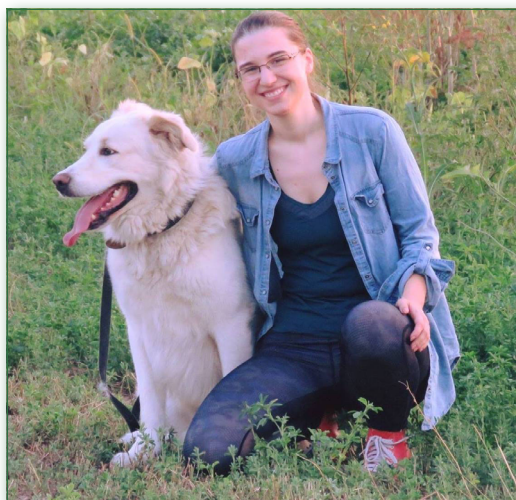
Lánya, Higyed Emília közösségi oldalán az alábbi gondolatokkal, képekkel nosztalgizált:

TÁPLÁLÓ GYÖKEREK: EMLÉKEK

„A mai nap az emlékekről szól... nekem ugyan még nem 30 év emlékeiről, de kis családom számára jeles nap a mai. Harminc évvel ezelőtt, ezen a dátumon kezdődött el hivatalosan is édesapám mikolai szolgálata.

Eltelt. Túl hamar. Nosztalgizunk... milyen jó is volt.

Visszaemlékszem a megannyi eseményre, a táborokra, a bibliahetekre, az ünnepi műsorokra, a templomrenoválásra, a sütés-főzésre és csomagolásokra a „nénikkel”, a kül-

földiek látogatásaira, a kórustalálkozókra, a versenyekre, hol itthonról, hol a helyszínen izgulva és imádkozva a versenyzőinkért... és még hosszan sorolhatnám.

Mikola számomra az otthon. Nem csupán a parókia falai, hanem a közösség, a mikolai emberek.

Itt élem mindennapjaimat és itt törtétek velem életem meghatározó eseményei, számos első... egyetlen... utolsó... élmény és pillanat. Olyan emlékek, amelyek mindvégig ide fognak kötni. Nincs olyan négyzetcentiméter, melyhez ne kötődne valamilyen emlék, bárhová nézek, eszembe jut valami.

Mindez természetes is, hisz itt nőttem fel, viszont lelkészcsaládban felnőni mégis kicsit másabb. A presbiterek, a nőszövetség, az ifjak, minden egyes gyülekezeti tag nem csupán egyszerű közösséget alkot számomra, hanem tágabb értelemben vett családot.

A MEGSZENTELT HELY MEGTISZTÍT

Köszönöm a mikolai embereknek, hogy befogadtak minket. Sokan voltak mellettünk örömben és bánatban egyaránt.

Úgy tartja a mondás, hogy az ember szenteli meg a helyet, ahol él. Az itt egykor élt és ma élő emberek alkotják Mikolát, ahol bizony élni jó. Mindig így éreztem és soha nem vágytam el innen. És igen, még mindig vallom gyermekkori kijelentésemet, számomra Mikola mindig is egy kicsit a világ közepe marad.

Hogy mi következik ezután akár saját, akár kisebb vagy nagyobb közösségünk életében, nem tudjuk, bízunk kell az Úrban és imádkoznunk kell a jövőért.

A mai nap a hálaadásé. Köszönöm az Úrnak, hogy ebben a közösségben, ebben a

»nagy családban« élhetek, köszönöm, Mikola, a szeretetet, amit itt kaptunk... Mikola a világ közepe.”

Ha a templom nem tudott is ez alkalommal – érthető okokból – megtelni, ezen az írás által is Isten áldását kívánjuk a mikolai gyülekezetre és lelkipásztorára!

REFSZATMAR.EU

Istentiszteleti ajánlások a krízishelyzetben

A Magyarországi Református Egyház Zsinatának Elnökségi Tanácsa március 30-án áttekintette a koronavírus-járvány kapcsán tett kormányzati és közegészségügyi intézkedések gyülekezeteink életére és istentiszteleti rendünkre gyakorolt hatását. A szükséghelyzet és a korlátozó intézkedések idejére ajánlásokat fogalmazott meg, hogy segítse lelkipásztoraink igehirdetői, vigasztaló és lelkigondozó szolgálatát, kifejezetten is az úrvacsorai közösség gyakorlásának lehetőségét, valamint a temetési szolgálatok végzését.

A társas kapcsolatok kényszerű, de a koronavírus-járvány miatt szükséges korlátozását betartva távol kell maradnunk templomainktól és gyülekezeti hajlékainktól.

„Ebben a rendkívüli helyzetben még inkább szükségünk van arra, hogy Isten ígéje megszólaljon otthonainkban és a Feltámadt Krisztus evangéliuma közel jöjjön hozzánk”. Ennek eszközei lehetnek a rádió, a televízió és az elektronikus kommunikációs eszközök is.

AJÁNLÁSOK ISTENTISZTELET-KÖZVETÍTÉSEKHEZ

Ebben a nehéz helyzetben otthonaink lesznek templomokká, az Elnökségi Tanács pedig az alábbiakat javasolja, hogy továbbra is együtt imádkozó, közösen éneklő, igével táplálkozó közösség maradjunk:

Kérjük testvéreinket, hogy testileg és lelkileg ugyanúgy készüljenek a kommunikációs eszközök segítségével közvetített istentiszteletre, mint amikor a nem veszélyhelyzeti időben indultak Isten házába.

Kérjük, teremtsék meg a teljes odafigyelés és bekapcsolódás körülményeit, a közvetítés idejére készítsék elő a Szentírást és az énekeskönyvet, kapcsolják ki azokat az eszközöket, amelyek zavarják vagy akadályozzák a teljes odafigyelést, tegyenek félre minden más munkát és tevékenységet.

Kérjük, hogy a közvetített istentiszteletbe ugyanúgy kapcsolódjanak be, mint ahogyan az általában szokás: együtt mondjuk az imádságokat, énekeljük az énekeket.

Kérjük, tartsák be a törvényi előírásokat és az alapvető higiénés szabályokat, tehát lehetőség szerint csak az egy háztartásban élők vagy közvetlen családtagok alkossanak házi gyülekezetet.

ÚRVACSORAI KÖZÖSSÉGBEN OTTHONAINKBAN

A fertőzés terjedésének megállítása érdekében elrendelt korlátozások miatt nem lehetséges az ünnepeinken szokásos hagyományos templomi, gyülekezeti úrvacsorai közösségek megtartása sem.

Egyházunk vezetői azt kérik, hogy – hitvallásainkkal összhangban – házi istentiszte-

leti közösségünkben vegyük az úrvacsorai jegyeket is. „Az otthoni úrvacsora szükséghelyzetet jelez (súlyos betegség, kijárási tilalom, járvány, háború). Nem pótolja a gyülekezeti közösség úrvacsora-ünnepét, ám rendkívüli helyzetekben felette szükséges, hogy az úrvacsorában megtapasztaljuk a Krisztussal való titokzatos közösséget a Szentlélek erejében.” Ezzel kapcsolatban – a veszélyhelyzet megszüntetéséig – a következőket javasolják:

Egyházunk rendje szerint konfirmált református egyháztagjaink úrvacsorázzanak úgy, ahogy a közvetített istentisztelet lelkipásztora vezeti az úrvacsorai szertartást; ezáltal az apostoli kor gyülekezeteinek mintáját követjük, akik súlyos helyzetükben „házan-ként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben”. (ApCsel 2,46)

Az istentisztelet közvetítésének kezdete előtt – a higiénés szabályok betartása mellett – készítsenek elő személyenként egy-egy falat kenyeret és egy kevés bort külön poharakban. (A jegyeket le lehet fedni ünnepi terítővel.)

Kövessék figyelemmel a szolgálattevőt és a közvetített istentisztelet résztvevőit, velük közösen mondják az úrvacsorai közimádságot, az Apostoli hitvallást, válaszoljanak a szokásos kérdésekre. Mondják együtt a lelkipásztorral a hálaadó imádságot és az Úr imádságát is.

Azokat a gyülekezeti tagokat, akik különböző okok folytán nem kívánnak vagy nem tudnak élni az otthoni úrvacsorázás lehetőségével, arra biztatják, hogy kövessék imádságos lelkülettel az úrvacsorai liturgiát.

A KERESZTELÉS NEM, A TEMETÉS VÁLTOZIK

Egyházunk másik sákramentuma, a keresztség kiszolgáltatásáról nem születtek átmeneti rendelkezések.

Aki teheti, a veszélyhelyzeti idő feloldásáig halassa el a keresztelest, lévén a gyülekezet ünnepe is – fogalmaztak. Sürgős esetben a szülők és a keresztszülők jelenlétében a keresztség sákramentumát a szokásos módon szolgáltatják ki a lelkipásztorok.

A járvány miatti korlátozások nem teszik lehetővé a temetés és a gyászolók lelkigondozásának megszokott módjait sem.

Erősen javasolt, hogy:

A 65 évesnél idősebb lelkipásztorok helyett fiatalabb (krónikus betegségben nem szenvedő) szolgatársak vállalják el a temetést.

A lelkipásztorok a temetés egész ideje alatt viseljenek védőkesztyűt. Az arcmaszkot csak megszólalásuk idejére vegyék le!

A lelkipásztorok tartsák meg a gyászolóktól a másfél-két méteres vagy nagyobb távolságot, és erre kérik meg a jelen lévő gyászolókat is.

A temetési szolgálat a lehető legrövidebb időre korlátozódjék: a ravatalozóban vagy a ravatalozó előtt a szabadban és a sírnál is néhány percre.

Mindazáltal, a rövid liturgia is megkívánja a két legfontosabb istentiszteleti elemet: az ígét és az imádságot. Az igehirdetés legyen rövid, néhány mondatos, és az ígéhez kapcsolódjon.

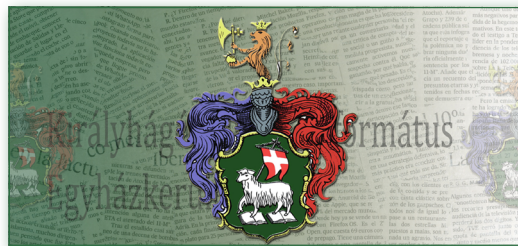
IMÁDKOZZUNK ÉS BÖJTÖLJÜNK

Az Elnökségi Tanács tagjai arra hívnak mindenkit, hogy „szüntelenül imádkozzon velünk Isten irgalmáért és megtérésért, a járvány próbatételeiben való megállásért, a családokért, a gyülekezetekért, szolgálattevőkért, országunk és egyházunk, valamint a népek vezetőiért, a közszolgálatban, egészségügyben dolgozókért szerte a világban, a betegekért, szenvedőkért”.

Egyben azt is kéri, hogy forgassuk szívünkben a II. Helvét Hitvallás tanítását:

„Van közböjt és magános böjt. Közböjtöt régén a csapások idején és az egyház nyomorúságos állapotában tartottak. Ilyenkor senki sem evett semmit estig. Az egész napot pedig szent könyörgésekkel, istentisztelettel és bűnbánattartással töltötték el. Nem sokban különbözött ez a gyásztól, és gyakran emlegetik a próféták, különösen Jóel (2,12kk). Ilyen böjtöt ma is kell tartani az egyház nehéz helyzeteiben.”

Körlevél a koronavírus tárgyában

„Felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsósége követ.” (Ézs 58,8)

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETEINEK

Szeretett Testvéreink!

Mindnyájan aggodalommal figyeljük a hazánkban is jelentkező koronavírus-járványt. Felhívjuk mindenki figyelmét arra, hogy mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy a betegség ne terjedjen és testvéreink élete ne kerüljön veszélybe.

Ezért mindenekelőtt tartsuk be azokat a szabályokat, amelyeket az egészségügyi szakemberek mindenki számára ajánlanak a megelőzés érdekében.

Engedelmeskedjünk a hatóságok járványra vonatkozó rendelkezéseinek („mivel Isten az ő kezük által akar vezetni” – Káté 104.).

AZ ÚR HARCOL ÉRTÜNK

A rendkívüli intézkedések idején is őrizzük meg nyugalmunkat, nem feledkezve el arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Tekintettel a világjárványra, a belügyminisztérium rendelkezését tiszteletben tartva, egyházkerületünkben is átmenetileg, a további intézkedésig szüneteltetjük a templomi istentiszteletek megtartását és minden gyülekezeti alkalmat (bibliaórákat, kátéórákat stb.) és összejevetelt.

Felhívjuk híveink figyelmét, hogy a televízióban és a rádióban, valamint az interneten is több helyen lehet református ígihirdetést hallgatni; ezeknek a listáját megtalálhatjuk egyházkerületünk honlapján is (krek.ro).

Kérünk mindenkit, hogy ebben a rendkívüli időszakban is őrizze meg hitét és optimizmusát. Ne féljete, mert „még a hajatok szála is mind meg vannak számlálva” (Lk 12,7)! Otthonainkban imádkozzunk azokért, akik erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy megakadályozzák a járvány terjedését, hordozzuk imáinkban a szenvedőket, könyörögjünk a gyógyulásért!

Az elszomorítóan nagy emberáldozatot követelő világjárvány idején különösen fontos, hogy erőt merítsünk hitünkben. Ezért nyomatékosan felhívjuk testvéreink figyelmét, hogy az állami intézkedések nem a szabad vallásgyakorlást tiltották be.

A járvány megelőzése érdekében azonban rendkívül fontos, hogy lehetőleg minél kevesebb ember érintkezzen egymással, tekintettel

arra, hogy némelyek tudtukon kívül és következmények nélkül lehetnek vírushordozók, míg másoknak az életébe kerülhet, ha a vírus megfertőzi őket.

VESZTEG MARADJATOK

A szükségállapot idején meghirdetett rendelkezéseket mi ezért pontosan tartsuk be, hogy óvjuk híveink egészségét és életét! Ezért figyeljünk a következő dolgokra:

– A gyülekezet tagjait összegyűjteni zárt helyen és nyílt téren egyaránt tilos. A jelenlegi rendelkezések értelmében mindenféle gyülekezés tilos. Az ígihirdetéseinket viszont a virtuális térben közvetíthetjük híveink felé, ezzel is bátorítva őket.

– Kivételt képeznek a temetési szertartások, amelyeket a szűk családi kör jelenlétében el kell végezni. A résztvevők száma azonban nem haladhatja meg a nyolcat a szolgálatot végzőkön kívül. A családtól előzetesen kérjük el a résztvevők névsorát, és magyarázzuk el, hogy mások nem vehetnek részt, mert az állami hatóságok részéről súlyos büntetést kockáztatnak.

– A keresztelest és az esketést lehetőleg halasszuk el! Ha erre nincs mód, a fenti intézkedés érvényes, azaz nem vehetnek részt többen, mint nyolc személy.

Fontos megérteni híveinkkel is, hogy ezek a rendelkezések nem ellenünk vannak, hanem megóvnak bennünket a nagyobb bajtól. Minél inkább betartjuk azokat, annál rövidebb ideig fog tartani a jelenlegi állapot.

A mostani helyzetben dacolni a tiltásokkal nemcsak azt jelenti, hogy pénzbírságot vagy szabadságvesztést kockáztatunk, hanem azt is, hogy felelősek lehetünk mások megbetegedéséért vagy épp haláláért!

Imádkozzunk azért, hogy a Kegyelem Ura óvja meg gyülekezeteinket és a pásztorokat!

A presbitériumok ültessék gyakorlatba a szabályozást.

A lelkipásztorok őrizzék meg nyugalmukat, hogy sem kicsinyhitűség, sem felelőtlenesség vádjá ne érhesen bennünket.

Imádkozzunk egymásért, a gyógyulásért, a szenvedőkért, figyeljünk fokozottan egymásra, különösen idős testvéreinkre!

CSÚRY ISTVÁN

Telefonos lelkisegély-szolgálat

SEGÍTÜNK! KÉRJÜK, HÍVJON!

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület biztosítani szeretné minden szükségét érző számára a telefonos beszélgetésre való lehetőséget.

Ilyenkor az ember könnyen kiszolgáltatottnak, elveszettnek érezheti magát. Ezt szeretnénk megelőzni, szeretnénk jelen lenni és segíteni.

BIZTATJUK, HÍVJON MINKET!

Lehetőség beszélgetésre, vigasztalásra, lelki gondozásra!

Kérjük, figyeljenek az idősávokra, a megadott idősávban a megjelölt telefonszámot hívják.

8⁰⁰–9⁰⁰ óra között:

☎ 0748-939 124 vagy 0741-179 307

9⁰⁰–10⁰⁰ óra között:

☎ 0748-939 124 vagy 0742-453 919

10⁰⁰–11⁰⁰ óra között:

☎ 0746-196 655 vagy 0724-238 584

11⁰⁰–12⁰⁰ óra között:

☎ 0741-477 618 vagy 0740-626 336

12⁰⁰–13⁰⁰ óra között:

☎ 0743-133 898 vagy 0753-018 555

13⁰⁰–14⁰⁰ óra között:

☎ 0742-194 679 vagy 0741-179 307

14⁰⁰–15⁰⁰ óra között:

☎ 0742-194 679 vagy 0770-188 587

15⁰⁰–16⁰⁰ óra között:

☎ 0748-050 536 vagy 0752-394 286

16⁰⁰–17⁰⁰ óra között:

☎ 0766-773 793 vagy 0748-050 536

17⁰⁰–18⁰⁰ óra között:

☎ 0744-975 586 vagy 0769-629 199

18⁰⁰–19⁰⁰ óra között:

☎ 0769-629 199 vagy 0741-435 735

19⁰⁰–20⁰⁰ óra között:

☎ 0742-148 373 vagy 0742-942 975

20⁰⁰–21⁰⁰ óra között:

☎ 0747-601 644 vagy 0742-148 373

21⁰⁰–22⁰⁰ óra között:

☎ 0747-601 644

KIRALYHAGOMELLEK.RO

Igehirdetés és segítség városon, zsákfaluban, internet nélkül is

Ha a falu egyetlen kisboltja csak néhány órát van nyitva, ha megszűnt a buszjárat, akkor fokozottan elkel a segítség a járvány idején. A lelkipásztorok telefonon „látogatják” a híveket, vidéken a szomszédok segítenek egymáson, ahogy tudnak, városi környezetben a diakóniai csoportok tevékenykednek.

Természetes, hogy az egyház jelentős szerepet vállal ebben, hiszen a falvakban sok esetben az egyház az egyetlen helyi hatóság, intézmény, még akkor is, ha csupán a lelkipásztorból, annak családjából és az önkéntes segítőkiből, gondnokokból áll.

A kommunikációt, a nagyon szükséges lelki támogatást nehezíti, hogy vidéken nincs vagy rossz lehet az internetkapcsolat, illetve az idősök nem is tudják használni a világhálót. Segítőkön túl kreatív ötletekre is szükség van ahhoz, hogy a magányosokat, betegeket, időseket hasznosan segíteni lehessen.

Kidében közel egy évszázad után újraindították a két világháború között alapított gyülekezeti lapot, egyesek telefonon hallgatják az istentiszteletet.

Vidéken a szomszédok segítenek egymáson, ahogy tudnak. A mezőkeszűi lelkipásztor bejár Mócsra vásárolni az idősöknek, kiváltja a gyógyszereket. Van, aki postás szerepet is vállal.

Vidéken, ahol az internet és a közösségi háló használata nem olyan elterjedt, a lelkipásztorok leírják a prédikációkat és elviszik az emberekhez.

Tordaszentlászlón a lelkipásztor akciócsoportot szervezett. A Covid-19 hatása még a „zsákfalu” Kide életét és megérintette. A minap rendőrök is büntettek a faluban, márpedig a rendőrijárás Kidében olyan ritka, mint a fehér holló.

„Az interneten keresztül való prédikálás nálunk nem a legjobb megoldás, ugyanis a közösség kevesebb mint 5 százalékának van internetkapcsolata. A járható út számunkra az ígehirdetés papíron történő terjesztése a megfelelő egészségügyi óvintézkedések mellett. Valahogy nem tudtam belenyugodni abba, hogy kinyomtatom a megírt prédikációt és eljuttatom a gyülekezeti tagokhoz, így újraélesztettük 88 év után az elődöm, Bonczidai Dezső által kezdett *Lelkipásztori levelet*, és ezen belül adunk teret Isten ígéjének a terjesztésére” – mondta a lelkipásztor.

SZABADSÁG.RÓ

A magyarok keresztényekért való kiállása

„Ott találtunk új szövetségekre, ahol nem is számítottunk rá” – csodálkozott rá a magyar fellépésre az anglikán egyház. Faith McDonnell, a Suffering Church Network (Szenvedő Egyház Hálózata) egyik vezetője hosszú írást tett közzé Magyarországról és az üldözött keresztények megsegítéséért felelős államtitkárság kiemelkedő munkájáról a GAFCON – az anglikán egyházat globálisan összefogó szervezet – oldalán.

Jézus Krisztus egyik példabeszéde nyomán, az irgalmas szamaritánussal azonosítja nemzetünket, amiért együttérzően és tevékenyen fordulunk üldözött testvéreink ügye felé.

„A múlt gonoszága kísérti Magyarországot” – írja McDonnell. Kiemeli, hogy a fasiszták után a kommunisták által uralt országban élénken élnek a múlt fájdalmai, ezek az erős mozgatórugói a mai magyar kormányban az üldözött keresztény testvérek kérdésére.

„Mint a szamaritánus, Magyarország cselekvően együttérző. Ez az egyetlen olyan ország, ahol nemzeti szintű intézményt hoztak létre az üldözött keresztények megsegítésére.”

Mindamellert, hogy a Hungary Helps program keretében Magyarország igyekszik saját hazájukban segíteni a keresztényeket, hogy azokon a földeken, ahol a krisztusi hit megszületett, az meg is maradjon, a kormány ösztöndíjprogramot is működtet, s az közel 300 iraki, egyiptomi és nigériai kereszt-

tény tanulónak tette lehetővé, hogy egyetemen folytathassa tanulmányait.

McDonnell kitér arra, hogy amikor Budapesten járt a másodszor megrendezett, keresztényüldözésről szóló konferencián, megerősödött abban a tapasztalatában, hogy Magyarország keményen kiáll az üldözött keresztényekért.

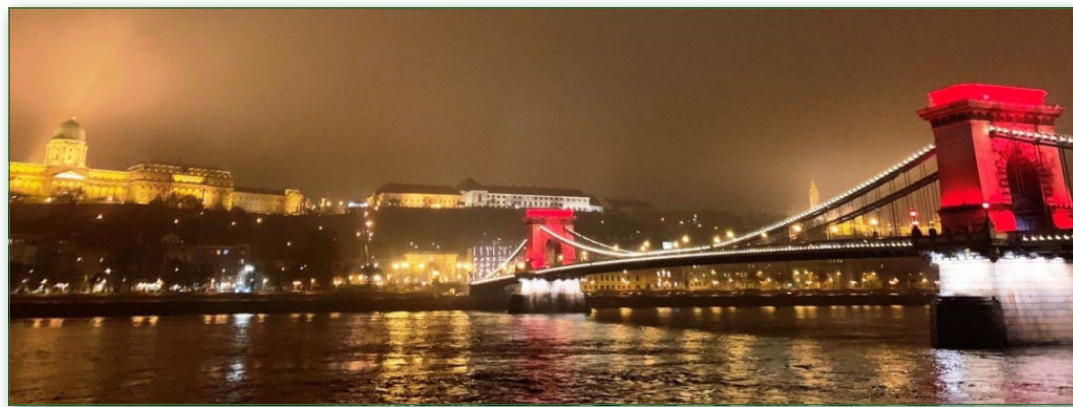
„Most komolyan, még a »keresztény« szó egyenes használata is a mindenhol jelen lévő »kisebbségek« vagy »vallásos meggyőződésűek« eufemizmusai helyett Magyarország védjegyévé vált” – fejezi ki csodálatát McDonnell.

Megemlíti a Magyar Nemzeti Múzeum tematikus, *Kereszt-tűzben* címmel rendezett kiállítását, amely kifejezetten az üldözött keresztényekre fókuszált, és amely több héten keresztül Washington DC-ben is megtekinthető volt.

„Ez a jelenünk elhallgatott igazsága: a politikai korrektség diktatúrája gondoskodik arról, hogy elhomályosodjon annak a ténye: átlagosan 8 embert gyilkolnak meg naponként keresztény hite miatt” – közölte Azbej Tristan, az üldözött keresztények megsegítéséért felelős államtitkár a kiállítás megnyitójának éjszakáján.

„Magyarország valóban testvéreiként kezeli az üldözött keresztényeket. És amíg figyelme sosem terelődik el a leginkább szenvedő keresztényekről, az üldözött jazidikért és másokért is kinyúl” – fejezi be írását Faith McDonnell.

VASARNAP.HU

Fricska – Egyszerű!?

Ausztráliából jött ez a történet, egy olyan kedves nővérrel, Elizabeth Kennyről, aki csodálatos dolgokat tett: paralízis miatt sérült gyermekeket tanított meg járni. Már az egész világon ismerik a munkáját. Meglátogatta az amerikai kórházakat és ott is végzett ke-

zeléseket. Egy nap valaki dicsérőleg beszélt a munkájáról. Ő erre így válaszolt csendesen: „Én nem vagyok egy géniusz, csak egy nagyon egyszerű ember, aki emlékszik arra, hogy mit mesélt neki anyja gyerekkorában a Bibliából, és kész vagyok azt alkalmazni.”

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő: Ghittea-Szabó József Levente. Hírszerkesztő: Tokár Sándor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Dr. Békefy Lajos, Fábian Tibor, Tokár Sándor, Tötös Beáta, Wagner Erik. Szerkesztőség: BH-410202 Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Tel.: 0726-242824, 0259-435386. E-mail: harangszo.ujzag@gmail.com. Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszo.ujzag.wordpress.com. Kiadja a Királyhágómelléki Református Egyházkerület sajtóosztálya. Felelős vezető: Wagner Erik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.